

เรื่องที่ ๑

มารู้จักทักษิณ บนมู่เกาะบริติช เวอร์จิน

ตามมารู้จักนายกรัฐมนตรีของเรา พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร กันครับ มาดูกันซิว่า สมัยท่านเป็นนักธุรกิจ ท่านบริหารธุรกิจของท่านอย่างไร

ผมว่าเป็นประโยชน์มากเลยครับ

จะได้เห็นวิธีการ ขั้นตอนสลับซับซ้อน น่าสนใจ และจะรู้และเข้าใจเลยว่า ทำไมถึงรวยได้เร็วจริง ๆ และจะได้รู้จักนายทักษิณดีขึ้น

ตามมาดูในเรื่องของ “ หุ้น ” ครับ

มีคำถามมากพอสมควรว่า ทำไม พ.ต.ท.ทักษิณและคุณหญิงพจมาน จึงโอนหุ้น ๘,๐๐๐,๐๐๐ กว่าหุ้น มีมูลค่ากว่า ๑๐,๐๐๐ ล้านบาท เอาไปให้แม่ครัวบ้าง พี่เลี้ยงบุตรบ้าง และยามที่อยู่ที่บ้านบ้าง

ต้องตามไปดู จึงจะจับร่องรอยได้

ไปดูว่าการโอนหุ้นนี้เกิดขึ้นเมื่อไหร่ !!!

พ.ต.ท.ทักษิณและคุณหญิงพจมาน โอนหุ้นให้กับนางสาวบุญชู ซึ่งเป็นแม่ครัว ๒,๗๕๔,๖๐๐ หุ้น

โอนหุ้นให้นางสาวดวงตา ซึ่งเป็นพี่เลี้ยงของบุตรของตัวเอง ๒,๗๕๒,๖๐๗ หุ้น

และโอนหุ้นให้นาย(ชัยรัตน์) ซึ่งเป็นยามที่บ้าน ๒,๖๑๕,๗๙๓ หุ้น

รวมทั้งหมดมีมูลค่ากว่า ๑๐,๐๐๐ ล้านบาท ในขณะนั้น

ความจริงการโอนหุ้นในลักษณะนี้ ถ้าเป็นคนที่เคยอยู่ในตลาดหุ้น คนที่เคยเล่นหุ้นก็จะรู้ว่า ทั้งพ.ต.ท.ทักษิณเอง คุณหญิงพจมานเอง ไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าตนเอง ซื้อหรือขายหุ้นที่ถือครองอยู่ในฐานะผู้ถือหุ้นรายใหญ่เท่าใด และเมื่อไหร่

เหตุผลที่ทำการนี้กันอยู่ในวงการตลาดหุ้นครับ

ดังนั้นการซื้อการขายหุ้นจะให้คนอื่นทำแทน ดูได้จากบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้นรายใหญ่ หุ้นในมือของ พ.ต.ท.ทักษิณ และคุณหญิงพจมาน ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยครับ

ตั้งแต่ปี ๒๕๓๕ เป็นต้นมา

มีการเพิ่มทุนครั้งใดก็ซื้อเพิ่ม ตามสัดส่วนที่ตัวเองมีสิทธิตลอดเวลา

มีการเปลี่ยนแปลงบ้าง

เมื่อโอนหุ้นให้ลูกชาย

ตอนที่ตัวเองเข้ามาเล่นการเมือง

ที่ผมตั้งประเด็นไว้ตั้งแต่ต้นว่า ทำไมต้องไปโอนหุ้นให้อยู่ในชื่อของแม่ครัวบ้าง ยามบ้าง พี่เลี้ยงบุตรบ้าง คนเหล่านั้นไว้ใจได้แค่ไหน เพราะเงินนับหมื่นล้านบาทนะครับ

ต้องย้อนกลับไปดูว่า กตต. เขาจัดตั้งเมื่อไหร่

จะพบว่า กลด. จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ เมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๓๕

พ.ต.ท. ทักษิณ และคุณหญิงพจมาน ชุกหุ่นเมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ ตามวันที่แล้วก็จะพบว่า ชุกหุ่นเป็นเวลา ๑ เดือน ก่อนกฎหมายประกาศใช้

ผมไม่อยากจะคิด แต่เชื่อว่าไม่ใช่เฉพาะคุณหญิงพจมานและพ.ต.ท.ทักษิณเท่านั้นที่ประพฤติแบบนี้ เชื่อว่ามีบริษัทอยู่ในตลาดหลักทรัพย์จำนวนมาก รู้และเข้าใจว่า เมื่อ กลด.เข้ามามีบทบาทควบคุมซื้อขายหุ้นของผู้ถือหุ้นรายใหญ่แล้ว ผู้ถือหุ้นรายใหญ่จะซื้อขายหุ้นต้องแจ้ง กลด. ครับ

เพราะฉะนั้นวิธีที่ดีที่สุดคือ การโอนหุ้นของตัวเองไปซ่อนไว้ ไปซุกไว้ในชื่อคนอื่น กลด.จะได้จับผิดไม่ได้

ผมว่าตรงนี้เป็นเหตุผลที่สำคัญ

เพราะว่าการโอนหุ้นครั้งนี้ โอนเป็นจำนวนมาก โอนในเวลาเดียวกัน คือโอนเพียง ๑ เดือน ก่อนที่ กลด.มีอำนาจเข้ามาควบคุมบริษัทเหล่านี้

คำถามที่ผมคิดว่าหาคำตอบได้ยากเต็มที เป็นประเด็นที่ต้องคิด เมื่อ พ.ต.ท.ทักษิณและคุณหญิงพจมานยอมรับว่า หุ้นเหล่านี้เป็นหุ้นของตัวเอง ปรากฏว่าการขายหุ้นเหล่านั้นได้เกิดขึ้น ในช่วงเดือนเมษายน ๒๕๔๐ - ๒๕๔๑ ได้ขายไปทั้งหมด

จริงๆแล้วในช่วงเดือนเมษายน ๒๕๓๖ หุ้นในชื่อแม่ครัว พี่เลี้ยงบุตร และในชื่อของยามก็ขายไปหมดเกลี้ยง แต่ไม่ทราบว่าจะขายไปให้ใคร

รายชื่อผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของบริษัทชิน คอร์ปอเรชั่น

คุณหญิงพจมาน	น.ส.บุญชู (แม่ กริ้ว)	น.ส.ดวงตา(พี่ เลี้ยงบุตร)	นายชัยรัตน์ (ยาม)	นายบรรณพจน์	AmpleRich Investment	ธนชาติ
17,325,000.00	2,794,600.00	2,792,607.00	2,619,867.00	-	-	1,701,360.00
17,325,000.00	-	-	-	-	-	8,813,392.00
17,325,000.00	-	-	-	-	-	5,702,634.00
17,325,000.00	840,000.00	3,000,000.00	675,171.00	-	-	1,066,558.00
17,325,000.00	840,000.00	3,000,000.00	675,171.00	-	-	1,066,558.00
17,325,000.00	840,000.00	3,000,000.00	675,171.00	-	-	1,135,323.00
34,650,000.00	1,680,000.00	6,000,000.00	1,350,342.00	-	-	1,612,440.00
34,650,000.00	1,680,000.00	6,000,000.00	1,350,342.00	-	-	1,287,084.00

34,650,000.00	1,680,000.00	6,000,000.00	-	-	-	965,292.00
34,650,000.00	990,000.00	6,000,000.00	-	2,038,380.00	-	-
34,650,000.00	834,700.00	6,000,000.00	1,657,600.00	2,347,395.00	-	-
34,650,000.00	-	-	-	6,847,935.00	-	-

69,300,000.00	-	-	-	13,618,030.00	32,914,600.00	-
69,300,000.00	-	-	-	13,618,030.00	22,920,000.00	-

-	-	-	-	404,430,300.00	229,200,000.00	-
---	---	---	---	----------------	----------------	---

ข้อมูลจากตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

เมื่อขายแล้วก็กลับมาซื้อใหม่ ซื้อมาขายไป ทำให้คนสงสัยว่าพฤติกรรมอย่างนี้เป็น การปั่นหุ้นหรือเปล่า เรื่องนี้มีคำถามมากมาย แต่หากคำตอบได้ยากเต็มที เพราะในขณะนี้การตรวจสอบเกือบจะไม่มี ถ้าหากเราไปเรียกร้องให้มีการตรวจสอบ กลต.จะบอกว่า เดียวนี้หลักฐานทั้งหมดหาไม่เจอแล้ว เพราะเรื่องมันนานเต็มที

ตามไปดูเรื่องหุ้นกันต่อครับ

มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ปรากฏว่า พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร มีการขายหุ้นของตัวเองให้กับบริษัทข้ามชาติ การขายหุ้นในครั้งนั้นทำตอนที่มีการเพิ่มทุน

ในช่วงนั้น พ.ต.ท.ทักษิณและคุณหญิงพจมาน ถือหุ้นจำนวนใกล้เคียงกัน

พ.ต.ท.ทักษิณถือหุ้นอยู่ ๓๒,๕๒๐,๐๐๐ หุ้น คุณหญิงพจมานถือหุ้น ๓๔,๖๕๐,๐๐๐ หุ้น

ช่วงที่มีการเพิ่มทุน คุณหญิงพจมานก็ได้เพิ่มหุ้นของตัวเองเป็นเท่าตัวครับ จาก ๓๔,๖๕๐,๐๐๐ หุ้น เพิ่มเป็น ๖๙,๓๐๐,๐๐๐ หุ้น แต่ในส่วนของ พ.ต.ท.ทักษิณที่มีหุ้นอยู่ ๓๒,๕๒๐,๐๐๐ หุ้น ไม่ได้เพิ่มขึ้นครับ

ส่วนที่เพิ่มขึ้นนั้น ปรากฏว่าขายให้กับบริษัทข้ามชาติ บริษัทนี้มีชื่อว่า บริษัท Ample Rich Investments Limited ในทะเบียนหุ้น ระบุชัดเจนว่า บริษัทนี้ถือสัญชาติ บริติช เวอร์จิน ไออร์แลนด์ แปลความหมายง่ายๆ หมายความว่าบริษัทนี้ก่อตั้งขึ้นที่หมู่เกาะบริติช เวอร์จิน ครับ

ตอนที่ผมเรื่องคดีหุ้นเกิดขึ้น กลต.มีความจำเป็นต้องเข้าไปตรวจสอบ พบว่าบริษัท Ample Rich Investments Limited ที่ผมเรียนให้ท่านผู้อ่านทราบว่า

พ.ต.ท.ทักษิณขายหุ้นให้บริษัทข้ามชาติบริษัทนี้ ปรากฏตามทะเบียนหุ้นว่าบริษัทนี้กลายเป็นบริษัทที่คุณทักษิณถือหุ้นไว้ทั้งหมด ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ !!!

ฟังดูแล้วแปลกดีครับ คุณทักษิณขายหุ้นตัวเองให้กับบริษัทที่ตัวเองถือหุ้น ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ครับ

คำถามที่ไม่มีคำตอบ และไม่มีใครรู้ได้นอกจาก พ.ต.ท.ทักษิณเองคือ

๑. ทำไมพ.ต.ท.ทักษิณต้องไปตั้งบริษัทไว้ที่หมู่เกาะ BVI ครับ ?

๒. ทำไมพ.ต.ท.ทักษิณต้องไปใช้บริษัทนั้นมาซื้อหุ้นของตัวเอง ?

๓. พ.ต.ท.ทักษิณใช้เงินที่ไหนในการซื้อหุ้นของตัวเองในครั้งนั้น ?

ประเด็นสำคัญพ.ต.ท.ทักษิณในฐานะผู้ขาย รับเงินการซื้อขายนี้แล้วนำเข้ามาในประเทศหรือเปล่า เอาไปไว้ที่ไหนครับ หรือในฐานะของผู้ชื้อนำเงินที่ไหนมาซื้อหุ้นจำนวนนี้

คำถามเหล่านี้ยังไม่มีคำตอบ

เวลาเราเข้าไปดูบริษัท Ample Rich Investments Limited เราจะเห็นว่า เป็นบริษัทที่ถือหุ้นใหญ่ในบริษัท (ชิน คอร์ปอเรชั่น) แต่มีหลักฐานปรากฏว่า ปัจจุบัน พ.ต.ท.ทักษิณไม่ได้เป็นเจ้าของบริษัทนี้แล้วครับ

รวมทั้งไม่มีใครรู้ว่า เวลานี้บริษัทนี้ใครเป็นเจ้าของ เมื่อเข้าไปตรวจสอบลึกๆพบว่าที่อยู่ของบริษัทนี้ไม่ได้ใช้ที่อยู่ BVI แต่ปรากฏว่ามีอยู่ที่สิงคโปร์ครับ

เมื่อตรวจสอบหลายอัตรา ที่อยู่ของบริษัทนี้มีตัวตนหรือไม่ กลับพบว่าเป็นที่อยู่ของบริษัทชื่อ Petro-Asia Services Pte Ltd ครับ ชื่อเหมือนกับบริษัทค้าน้ำมัน ใช้ที่อยู่เดียวกันกับบริษัท Ample Rich Investments Limited คิดตามต่อไป กลับพบว่ามี การแตกหน้าออกไปอีก คือหลังจากบริษัท Ample Rich Investments Limited ชื่อหุ้นจากพ.ต.ท.ทักษิณไปแล้ว ก็มีการแตกหน้าอีก เป็นอีกบริษัทหนึ่งแต่ใช้ชื่อเดียวกัน กลายเป็นสัญชาติอังกฤษ มีหุ้น ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ หุ้น เมื่อตรวจสอบที่อยู่ก็ใช้ที่อยู่สิงคโปร์เหมือนกับบริษัท Ample Rich Investments Limited ที่ BVI กลายเป็นที่อยู่ของบริษัทชื่อ Pico Guards Pte Ltd เป็นบริษัทรับงานเรื่องขาม เรื่องรักษาความปลอดภัย

ที่ผมเล่าให้ฟังทั้งหมดนี้ ผมอยากจะชี้ให้เห็นถึงความซับซ้อนของการทำธุรกิจของนายท.ทักษิณครับ คงไม่มีคำตอบว่า สิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต เขาทำอะไรกันอยู่

ท่านอดีตประธานศาลรัฐธรรมนูญ ท่านประเสริฐ นาสกุล เคยพูดเกี่ยวกับการซื้อขายหุ้นของนายท.ทักษิณกับบริษัทข้ามชาติไว้อย่างน่าสนใจ ท่านได้เขียนไว้ในคำพิพากษาส่วนตัวหัวข้อที่ ๑๐

ท่านพูดว่า “ อีกเรื่องหนึ่ง แม้เหตุการณ์ที่ผู้ร้องไม่ต้องยื่นบัญชีแล้ว เมื่อผู้ถูกร้องและคู่สมรสขายหุ้นบริษัท เอส ซี เค เอสเตท จำนวน ๓.๕ ล้านหุ้นเศษ และจำนวน ๒ ล้านหุ้น หุ้นละ ๑๐ บาท เป็นเงิน ๕๕ ล้านบาทเศษ ให้กับบริษัท Win Mark Limited ถือสัญชาติ British Virgin Island วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ ผู้ถูกร้องยืนยันว่า การขายหุ้นครั้งนี้เป็นการขายหุ้นตามปกติ ไม่มีลักษณะการฟอกเงินแต่ประการใด”

ท่านเขียนต่อไปว่า “ ทำให้เกิดปัญหา สงสัย ต่อไปว่า บริษัทผู้ซื้อใช้เงินสกุลใด มาจากที่ใด ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ”

ท่านประเสริฐเขียนต่อเนะครับว่า “ น่าเสียดายจัง ที่ผู้ถูกร้องไม่ได้อธิบายด้วย”

นี่แหละครับ คือการซับซ้อนการทำธุรกิจของท่านนายกรัฐมนตรีนะ

เรื่องที่ทำไม่ออกก็คือ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ซึ่งตอนนั้น พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ท่านเป็นนายกรัฐมนตรีแล้วครับ

วันนั้นมีการประชุมเชิงปฏิบัติการ เรื่องยุทธศาสตร์เพื่อการแข่งขันของเศรษฐกิจไทย ท่านพูดในที่ประชุมครับ ผมเอาคำพูดของท่านมา ท่านพูดในช่วงหนึ่งน่าสนใจมาก

บริติช เวอร์จิน ไอร์แลนด์ (BVI)

หมู่เกาะบริติช เวอร์จิน ไอร์แลนด์ ตั้งอยู่ในทะเลแคริบเบียน ประมาณ ๖๐ ไมล์ ตะวันออกของโปรเตอร์ริโก เมืองหลวงคือ ไรด์ทาวน์ เกาะทอโกลา ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก และใช้เงินสกุลดอลลาร์

ปัจจุบันเป็นศูนย์กลางทางการเงิน (Financial Centre) และได้ชื่อว่ามีบริษัทใหญ่ๆ ไปจัดตั้งที่ BVI มากที่สุดในโลก หลังจากที่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติบริษัทธุรกิจนานาชาติขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๘๔

ทำไมบริษัทใหญ่ๆ ทั้งหลายถึงไปจัดตั้งกันที่ BVI เป็นจำนวนมาก รวมทั้ง พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ก็ได้ไปตั้งบริษัทของตนเองที่ใช้ชื่อว่า Ample Rich Investments Limited คำตอบบางข้อมีอย่างนี้ครับ

๑. ไม่ต้องกำหนดสัญชาติ
๒. ไม่ต้องแจ้งชื่อเจ้าของกิจการ
๓. ไม่มีกฎใดๆ สำหรับธุรกิจต่างชาติหรือผู้หุ้น
๔. ใช้ตัวแทนถือหุ้นของบริษัทได้
๕. กรรมการหรือเจ้าหน้าที่บริษัทไม่ต้องอาศัยอยู่ที่ BVI
๖. ไม่ต้องชำระทุนจดทะเบียน
๗. ถ้าเป็นบริษัทข้ามชาติ ไม่ต้องจ่ายภาษีเงินได้
๘. ไม่ควบคุมเรื่องการแลกเปลี่ยนเงิน
๙. ไม่ต้องแสดงงบดุลประจำปี
๑๐. ทุกอย่างปิดเป็นความลับได้ ไม่จำเป็นต้องแจ้งรายละเอียดข้อมูล

นอกจากนี้ยังมีข้อกำหนดหลายประเด็น (น่าจะเรียกว่าข้อไม่กำหนด) ที่ทำให้รัฐบาลของหลายประเทศปวดหัวกับบริษัทที่ไปตั้งที่หมู่เกาะนี้ เพราะบริษัทเหล่านี้ใช้ BVI เป็นแหล่งหนีภาษีและฟอกเงิน (Tax Heaven Territory) ท่านบอกว่า “ เมื่อวานผมได้ดูข่าวจาก CNN ทราบว่าขณะนี้สภาของสหรัฐกำลังแก้ไขกฎหมายใหม่ ทั้งนี้เพราะบริษัทต่างๆ ไม่มีสำนักงานใหญ่ในสหรัฐ แต่ไปจดทะเบียนในประเทศอื่นๆ เช่น ในปานามาบ้าง หรือที่หมู่เกาะบริติช เวอร์จิน ไอร์แลนด์ ซึ่งถือว่าเป็นบริษัทที่ไม่รักชาติ เพราะถือว่าเป็นการเลี่ยงภาษี เห็นได้ว่า แม้สหรัฐจะเป็นประเทศที่มีเสรีภาพสูงยังมีการดำเนินการเช่นนี้ ”

ท่านนายกรัฐมนตรียังพูดต่อหน้าครับว่า “ ก็อยากฝากให้คนไทยและบริษัทต่างๆ มีความรักชาติด้วย ”

ที่ผมบอกว่าตกลงไม่ออกก็เพราะว่า แปลว่านายฯทักษิณท่านรักชาติเฉพาะตอนที่ท่านมาเป็นนายกรัฐมนตรีหรือ แล้วในอดีตก่อนที่ท่านมาเป็นนายกรัฐมนตรี สมัยท่านทำธุรกิจของท่าน ท่านไปตั้งบริษัทข้ามชาติเหล่านี้ ในหมู่เกาะที่ท่านเป็นคนพูดเองว่าเป็นการเลี่ยงภาษี ท่านไม่ได้รักชาติด้วยใช่หรือไม่

นี่ก็เป็นคำถามที่ไม่มีคำตอบ นอกจากว่านายฯทักษิณท่านนั้นที่จจะรู้ ว่าสิ่งที่ตัวเองทำไปนั้นทำเพื่ออะไรครับ

ที่เป็นประเด็นสำคัญและชี้ให้เห็นชัดเจน ว่าการดำเนินการในคดีชุกหุ้นส่วนที่พอจะหาหลักฐานได้เป็น การกระทำตามผิดตามกฎหมายของ กต. กต.พิจารณาว่า คุณหญิงพจมานนั้นไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๕๖ และมีการเปรียบเทียบความผิด โดยคณะกรรมการเปรียบเทียบปรับตามมาตรา ๓๑๗

เรื่องนี้คุณหญิงพจมาน ชินวัตร โคนปรับไปเป็นเงินทั้งสิ้น ๖,๓๑๘,๐๐๐ บาทครับ

เรื่องของบริษัทที่ตั้งอยู่ที่หมู่เกาะบริติช เวอร์จิน ยังไม่จบง่าย ๆ ล่าสุดบริษัท Ample Rich Investments ถือหุ้น SHIN เป็นจำนวน ๒๒๕,๒๐๐,๐๐๐ หุ้น (ร้อยละ ๗.๗๘) เมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๗

ขอโทษนะ ตอนนี้ล่องหนหายตัวไปแล้วครับ ไม่ได้เป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ในบริษัท SHIN อีกต่อไปแล้ว จากรายงานล่าสุด เมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๗ สด ๆ ร้อน ๆ เลขครับ

Ample Rich Investments ขายหุ้น SHIN ที่ถือครองไว้ถึงร้อยละ ๗.๗๘ ไปจนไม่ได้เป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่แล้ว ครับ เป็นการขายล็อตใหญ่ กต. ยังไม่เปิดเผยข้อมูล ถ้าตีราคาหุ้นละ ๔๐ บาท มูลค่าหุ้นก็เกือบ ๆ ๑๐,๐๐๐ ล้าน เกิดอะไรขึ้นครับเกี่ยวข้องกับตุลฉีกตั้งหรือเปล่า เค้ายากครับ

เรื่องที่ ๒

โกงชิงหน้า แก้วสัญญาเมื่อถือ

ในการอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีของรัฐบาลนายกษัตถ์กษิณ หลังจากที่ได้ บริหารประเทศมาได้ ๒ ปี ผมได้เห็นเรื่องที่ “น่าเกลียด” อย่างมากเกิดขึ้นในระหว่างการบริหารงานของรัฐบาลนี้

น่าเกลียดอย่างไร

ทุกคนรู้ดีอยู่แล้วว่า “ความร่ำรวย” ที่เกิดขึ้นของครอบครัวนายกรัฐมนตรีนั้น มาจากการทำธุรกิจ ที่ท่านดำเนินกิจการมาก่อนหน้าที่จะมาเป็นนายกรัฐมนตรี ก่อนมาเป็นนักการเมือง ไม่เชื่อเลยว่า มีมากขนาดนั้นแล้ว ยังไม่เพียงพออีกหรือ

ผมจะฉายภาพให้เห็นความน่าเกลียดที่ว่าก็คือ บริษัทที่ทำรายได้หลักของนายกษัตถ์กษิณ ที่มีสัญญาสัมปทานกับรัฐ คือ บริษัท แอดวานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิส หรือรู้จักกันว่า AIS ซึ่งผมไปพบว่ามีการแก้ไขสัญญาเพื่อเอื้อให้บริษัท AIS ได้ผลประโยชน์มากขึ้น

เดิมที บริษัท AIS ได้สัญญาสัมปทานกับรัฐบาลไทยในระยะเริ่มต้น ๒๕ ปี แต่ได้มีการแก้ไขสัญญาในเวลาต่อมาเพื่อยืดไปเป็น ๓๐ ปี เมื่อผมอ่านเอกสารก็พบว่ามีการแก้ไขสัญญากันจริงในเดือนกันยายน ๒๕๓๘ เป็นช่วงรัฐบาลรักษาการก่อนการเลือกตั้ง เขาชอบทำกันอย่างนี้ครับ ช่วงเลือกตั้ง ช่วงรักษาการ เพราะไม่มีใครคอยตรวจสอบในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ ขณะนั้นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ชื่อวันมูหะมัดนอร์ มะทา ครับ

และเป็นช่วงที่นายกรัฐมนตรีชื่อ บรรหาร ศิลปอาชา

หลังจากมีการยืดสัญญาสัมปทานจาก ๒๕ ปี เป็น ๓๐ ปีแล้ว ก็ยังมีการแก้ไขสัญญากันอีกหลายครั้ง แต่เป็นเรื่องไม่กระทบต่อรายได้ขององค์การโทรศัพท์ จึงสามารถดำเนินการได้ในระดับคณะกรรมการขององค์การโทรศัพท์

แต่การแก้ไขสัญญาสัมปทานครั้งที่เป็นปมสำคัญที่สุด และมีผลกระทบกับรายได้ของรัฐ ที่ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่และน่าเกลียดมากที่สุดคือ คณะกรรมการองค์การโทรศัพท์ ได้ให้ความเห็นชอบการแก้ไขสัญญาสัมปทาน โดยที่ไม่ต้องผ่านคณะรัฐมนตรี

การแก้ไขสัญญาครั้งนี้ทำเมื่อ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๔ ในระหว่างที่มีนายกรัฐมนตรีชื่อ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร !!!

เรื่องนี้มืออยู่ว่า หลังจากคณะรัฐมนตรีได้มีการอนุมัติเปลี่ยนผู้บริหารองค์การโทรศัพท์ใหม่ทั้งหมด ผมไม่อยากจะบอกว่าเป็นการเตรียมกันไว้ล่วงหน้า บอร์ดองค์การโทรศัพท์ชุดใหม่ได้อนุมัติให้มีการแก้ไขสัญญาสัมปทาน ในส่วนของรายได้ที่บริษัท AIS ต้องส่งให้กับองค์การโทรศัพท์

รายได้ในส่วนนี้เรียกว่า รายได้ที่เกิดขึ้นจากระบบฟรีเฟด คือระบบที่มีการจ่ายเงินล่วงหน้าก่อนใช้บริการหรือโทรศัพท์ วัน ทุ คอล นั่นเอง

วัน ทุ คอล นี้เพิ่งเกิดขึ้น และเกิดขึ้นโดยที่ไม่มีใครคาดอยู่เหมือนกันว่าจะมีผู้นิยมใช้บริการมากมายถึงขนาดนี้

ดูตัวเลขเฉพาะปี ๒๕๔๕ ปรากฏว่ามีผู้ใช้บริการ วัน ทุ คอล ถึง ๘,๐๐๐,๐๐๐ ล้านกว่าราย เทียบกับระบบปกติที่โทรก่อนแล้วจ่ายเงินทีหลัง ซึ่งเป็นระบบที่พวกเราคุ้นเคยและใช้กัน บริษัท AIS มีผู้ใช้บริการเพียงประมาณ ๒ ล้านรายเท่านั้น

ดังนั้น รายได้ที่เกิดขึ้นจากระบบ วัน ทุ คอล มาถึงปัจจุบันนี้น่าจะมีมูลค่าถึง ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ รายแล้วครับ มีตัวเลขรายได้ประมาณ ๓๕๐ - ๔๐๐ บาทต่อราย ต่อเดือน

มูลค่านี้ถ้าคิดเป็นรายได้ต่อปีจะตกประมาณเกือบ ๔๐,๐๐๐ ล้านบาท !!!

ถ้าเป็นไปตามสัญญาเดิมก่อนมีการแก้ไขสัญญา AIS ต้องจ่ายค่าสัมปทานให้กับองค์การโทรศัพท์ร้อยละ ๒๕ คิดงายๆอยู่ที่ประมาณ ๑๐,๐๐๐ ล้านบาทต่อปี

นั่นหมายความว่า AIS มีรายได้จากระบบ วัน ทุ คอล ปีละ ๔๐,๐๐๐ ล้านบาท ต้องจ่ายให้หลวงปีละ ๑๐,๐๐๐ ล้านบาท แต่วันดีคืนดี พอพ.ต.ท.ทักษิณมาเป็นนายกรัฐมนตรี บริษัท AIS ก็มาขอแก้ไขสัญญาส่วนนี้ โดยบอกว่าขอแก้ไขจากที่เคยจ่ายให้หลวงร้อยละ ๒๕ นั้น ขอลดลงเหลือร้อยละ ๒๐ ได้ไหม

คณะกรรมการขององค์การโทรศัพท์ก็น่ารักจริงๆ อนุมัติให้เลยครับ อนุมัติแบบเงิบๆ ไม่มีใครรู้เรื่องด้วย จนกระทั่งมีการนำเรื่องนี้ไปพูดจากันในสภา ในช่วงอภิปรายไม่ไว้วางใจ

แต่เป็นคำถามที่ไม่มีคำตอบจากพ.ต.ท.ทักษิณที่เป็นหัวหน้ารัฐบาลครับ ว่าบอร์ดองค์การโทรศัพท์ที่ใช้อำนาจอะไรที่จะไปแก้ไขสัญญา จนทำให้รัฐเสียเปรียบอย่างนี้

ผมลองคำนวณรายได้ที่หายไปให้ดู ถ้าตั้งสมมุติฐานว่า AIS มีรายได้ปีละ ๔๐,๐๐๐ ล้านบาท จากที่รัฐพึงจะได้รับปีละ ๑๐,๐๐๐ ล้านบาท เมื่อลดไป ๕ เปอร์เซ็นต์ จากร้อยละ ๒๕ เป็นร้อยละ ๒๐ จึงทำให้รัฐสูญเสียรายได้ไป ๒,๐๐๐ ล้านบาทต่อปี จำนวนต่อไปอีก สัญญาสัมปทานนี้จะสิ้นสุดในปี ๒๕๕๘ รวมเวลา ๑๓ ปี นั่นเท่ากับปีหนึ่ง ๒,๐๐๐ ล้านบาทคูณกับ ๑๓ ปี ตัวเลขที่รัฐต้องเสียรายได้ไปก็จะอยู่ที่ ๒๖,๐๐๐ ล้านบาทครับ

คำตอบที่ได้ฟังจากรัฐมนตรี ระหว่างการชี้แจงในสภาก็คือ บริษัทอื่นเขาก็แก้ไข ไม่ได้ผิดปรกติอะไร แต่ไม่ได้บอกความจริงทั้งหมดว่าบริษัทอื่น เขาแก้ไขสัญญาเรื่องอะไร และไม่ได้ขอแก้ไขที่ทำให้รัฐเสียเปรียบ

นั่นเท่ากับ การแก้ไขสัญญาของบอร์ดองค์การโทรศัพท์ครั้งนี้ ได้ทำให้ บริษัท AIS ของครอบครัวนายภทักขิณมีรายได้เพิ่มขึ้นมหาศาล อย่างน้อยก็ ๒๖,๐๐๐ ล้านบาท ตลอดอายุสัมปทาน อย่างนี้ไม่เรียกว่าผลประโยชน์ทับซ้อนแล้วจะเรียกว่าอะไรครับ .... โกงซึ่งหน้า ได้ไหมครับ

ทำไมต้องเป็นจ่ายก่อน โทริทีหลัง (Prepaid)

- ใครเป็นลูกค้าระบบฟรีเฟด หรือที่ได้ยินกันในตลาดว่า วัน-ทู-คอล ?
- ทำไมบริษัท AIS มีลูกค้าในระบบนี้ถึงกว่า ๑๐ ล้านเลขหมาย ภายในระยะเวลาสั้นๆ เพียง ๒-๓ ปีเท่านั้น

ลูกค้าเหล่านั้นล้วนเป็นคนมีรายได้น้อย เป็นเด็ก ๆ และคนระดับรากหญ้าครับ

ทั้งหมดใช้วิธีการตลาดที่แยบยล เพราะลูกค้ากลุ่มดังกล่าวเครดิตไม่ดี จึงใช้ระบบปกติคือโทรก่อนจ่ายทีหลัง บริษัทเจ๋งแน่ นี่คือการเข้าไปถึงกลุ่มผู้ใช้ระดับรากหญ้าซึ่งมีจำนวนมาก โดยไม่เสี่ยงกับการเบี้ยวค่าโทร

ระบบนี้ลูกค้าเสียเปรียบมาก เพราะต้องจ่ายเงินก่อนโทร และต้องใช้โทรศัพท์ภายในกำหนดเวลา ถ้าใช้ไม่ทันก็เสียเงินเปล่า บางคนไม่มีความจำเป็นต้องใช้โทรศัพท์ก็ใช้เพราะเสียเงินไปแล้ว แต่ก็สะดวกดีครับ มีเงิน ๕๐ บาทก็ยังเติมบัตรได้ บริษัทรับและลูกเดียว แกรมมีการแก้ไขสัญญาสัมปทานเอื้อให้อีกต่างหาก ไม่ทำให้บริษัทครอบครัวนายฯ พ.ต.ท.ทักษิณ รวยเอา ๆ ก็ไม่รู้จะเรียกว่าอะไรแล้ว

ผมทราบมาว่าฝรั่งมั่งคั่งในประเทศพัฒนาแล้วเขาไม่ชอบระบบนี้ เพราะฝรั่งไม่ยอมเสียเปรียบใคร มีอย่างที่ไหน ยังไม่ทันได้ใช้บริการเลย ก็ต้องจ่ายเงินก่อน ระบบนี้จึงไม่เป็นที่นิยม

ยกเว้นของพีไทยเรา เจอนักการตลาดชั้นเขียนออกเคมเปญโฆษณาโครม ๆ ไม่พอ ยังบุกไปขายกันถึงตำบล ถึงหมู่บ้าน จนคนระดับรากหญ้าทั้งหลายมีมือถือกันเต็มไปหมด มีโทรศัพท์บ้านก็ไม่ยอมใช้ มีเงินเท่าไรก็หมดไปกับเรื่องมือถือ ช่วงที่รัฐบาลปล่อยเงินกู้ผ่านกองทุนหมู่บ้าน เงินสะพัดทุกตำบล ทุกหมู่บ้าน ทำให้บริษัทขายมือถือรวยกันและ คุ่มจริงๆ สำหรับนักธุรกิจที่เข้ามาเล่นการเมือง แต่น่าสงสารคนในระดับรากหญ้าที่เป็นคนจนของเราครับ

เรื่องที่ ๓

คบเพื่อนต่างชาติ สุบนาคารรัฐ

ดูหัวข้อแล้วท่านผู้อ่านคงจะงงเหมือนกัน

ใครคบใคร เพื่อนต่างชาติคือใคร ธนาคารรัฐชื่ออะไร

จำได้ไหมครับ ธนาคารทหารไทย ธนาคารดีบีเอสจากสิงคโปร์และบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย มี 3 ตัวละคร ครับ

อย่าหาว่าผมเพ้อฝันนะครับ แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นแล้วครับ

ต้องทำความเข้าใจก่อน เริ่มที่ธุรกิจเงินผ่อน ธุรกิจใหม่ของครอบครัวนายกรัฐมนตรีกี่แล้วกัน แคปปิตอล โอเค คัมปานี ครับ

บริษัทนี้ตั้งขึ้นมีการเซ็นสัญญาแบบลงทุนร่วมกัน เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๔๖ มีการลงนามในสัญญา มีการฉลองความสำเร็จกันที่กรุงเทพฯครับ ระหว่างบริษัทชิน คอร์ปอเรชั่น กับ MR. JACKSON TAI ซึ่งเป็นรองประธานและเป็น CEO ของธนาคาร DBS ครับ

เรื่องนี้มันผิดตรงไหน ผมว่าเราอย่าเพิ่งมาพูดว่ามันผิดตรงไหน

ผมคิดว่าเราคงต้องย้อนกลับไปดูนิดหนึ่ง ว่าทำไมเดี๋ยวนี้ธนาคารยักษ์ใหญ่ในสิงคโปร์ ถึงเข้ามามีบทบาทมากเหลือเกินในวงการธนาคารของประเทศไทยเรา

เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ หนังสือพิมพ์ The Business Times ของสิงคโปร์ เขียนโดย Loh Hui Yin พาดหัวข่าวไว้น่าสนใจมากครับ

เขาขึ้นต้นไว้ว่า อยากได้ยื่นประธานบริษัทธนาคาร UOB คือ MR. Wee Cho Yaw และนายกรัฐมนตรียุคของไทย คือนายกฯทักษิณร้องเพลงใหม่

ความจริงเขาพาดหัวข่าวให้ตื่นเต็นเล่นนะครับ เพราะว่านายกฯทักษิณไม่ได้ไปร้องเพลงกับ MR. Wee ตอนที่เขานายกรัฐมนตรียุคแรก แต่ได้ร้องเพลงกันจริงๆครับ ในงานดินเนอร์ส่วนตัวช่วงที่นายกฯทักษิณ ยังเป็นนักธุรกิจอยู่ หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ลงไว้ว่า เป็นงานเลี้ยงเฉพาะแขกรับเชิญ ประมาณกลางปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ครับ

งานต้อนรับครั้งนั้นมีผู้หลักผู้ใหญ่ในวงการของไทยหลายท่าน รวมถึงคนชื่อ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ซึ่งขณะนั้นถือว่าเป็นมหาเศรษฐีที่ยิ่งใหญ่แล้ว ก่อนที่จะได้มาเป็นนายกรัฐมนตรียุคแรก

MR. Wee ถูกเชียร์ให้ขึ้นไปจับไมโครโฟนแล้วร้องเพลง เช่นเดียวกับ พ.ต.ท.ทักษิณของเราครับ ผมไม่ทราบเหมือนกันว่าร้องเพลงอะไร แต่เขาบอกว่าบรรยากาศช่วงสดชื่นเหลือเกิน

สำหรับกลุ่มของ DBS ซึ่งผมเล่าให้ฟังไว้สักครู่ว่าเป็นกลุ่มบริษัทที่ลงทุนกับชิน คอร์ปอเรชั่นจัดตั้งบริษัท แคปปิตอล โอเค ขึ้นมา ก็จัดงานเหมือนกัน

กลุ่ม DBS ไม่ยอมอ่อนหน้าครับ แต่เป็นงานเลี้ยงที่ค่อนข้างจะเป็นทางการมากหน่อย ไม่มีการขึ้นไปร้องเพลงกัน

ที่เล่ามาให้ฟังก็เพราะต้องการที่จะให้ท่านผู้อ่านได้เข้าใจถึงความสัมพันธ์ฉันท์เพื่อนของพ.ต.ท.ทักษิณกับนายธนาคารของสิงคโปร์

สมัยนั้นเป็นช่วงที่เศรษฐกิจใกล้จะเกิดฟองสบู่ครับ ประเทศไทยยังหอมหวานในสายต่านักธนาคารธนาคารต่างประเทศอยากจะให้ประเทศไทยยืมเงินครับ จนกระทั่งเกิดปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจขึ้นมา

ผลสุดท้ายสองธนาคารยักษ์ใหญ่สิงคโปร์ที่เป็นเจ้าหนี้เราก็ได้เข้ามาเป็นผู้ถือหุ้นในธนาคารของไทยที่มีปัญหาครับ

DBS ได้ซื้อธนาคารเล็กๆที่ชื่อว่าธนาคารไทยท努 เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๐ กลายเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ ลงทุนไปราวเกือบ ๕๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

ส่วน UOB ที่ประธานขึ้นไปร้องเพลงกับนายกฯทักษิณนั้น ก็เข้าไปถือหุ้นที่ธนาคาร UOB รัตนสิน เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นธนาคารที่เล็กกว่าไทยท努

DSB กับ SHIN สนิทกันแค่นั้น ดูได้จากการเป็นหุ้นส่วนกันในบริษัท แคปิตอล โอเค ครับ ความจริง ถ้าจะพูดถึงเรื่องธุรกิจเงินผ่อน ก็น่าสนใจนะครับ

เพราะช่วงสอคล้องกันเหลือเกิน กับนโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจของรัฐบาลนายกฯทักษิณ

นโยบายให้จับจ่ายใช้สอยกันอย่างเต็มที่ นำเงินในธนาคารมาใช้ซื้ออะไรก็ซื้อได้ น่าจะทำให้ธุรกิจเงินผ่อนไปได้ดี

แถมรัฐยังไม่เข้ามาควบคุมธุรกิจแบบนี้ กิดคอกเบี้ยแพงก็ควบคุมไม่ได้ ธนาคารแห่งประเทศไทยเสนอกฎหมายพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน เพื่อเข้ามาควบคุมธุรกิจสถาบันการเงินแบบนี้ (มาตรา ๔ วงเล็บ (๕)) ก็ถูกต้อง รัฐบาลนายกฯทักษิณ ทำเป็นลืมน่ากฎหมายมีปัญหาในสภา ไม่แก้ไขให้ถูกต้องและไม่นำเสนอเข้ามาใหม่ ผมไม่อยากกล่าวหาแต่เหมือนกับมีเจตนาอย่างนั้นจริง ๆ เสร้าครับ

คุยกันเรื่องธนาคารทหารไทย กันดีกว่า

ธนาคารทหารไทย มีประวัติครับ ไม่ค่อยจะดีเด่นอะไรนัก เพราะมีเรื่องที่มีกลิ่น ตู ๆ อยู่บ่อย ๆ ปัญหา NPL มีมาก

ครอบครัวนายกฯทักษิณ เข้าไปถือหุ้นไว้ครับ

ผลประกอบการดีขึ้นบ้าง แต่ ณ สิ้นเดือนธันวาคม ปี ๒๕๔๖ ขาดทุนสุทธิ ๑๔,๐๕๔ ล้านบาท

นโยบายอุ้มธนาคารพาณิชย์ที่เคยคิดกันว่าจะไม่ทำ ก็เกิดขึ้นมาใหม่ ความจริง กระทรวงการคลังเข้าไปอุ้มธนาคารนี้ไว้นานแล้วครับ จนกลายเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ไปด้วย

สำหรับ ดีบีเอสไทยท努นั้น ก็ปวดหัวเหมือนกัน คงจะเป็นเนื้อคู่กันครับ จึงมารวมกันได้อย่างเป็นทางการเป็นปีกแผ่น ตอนปลายเดือนมกราคม ๒๕๔๗

ธนาคารทหารไทย ธนาคารดีบีเอส (สิงคโปร์) และธนาคารดีบีเอสไทยท努 กลายเป็นธนาคารใหญ่เป็นอันดับ ๖ ของประเทศไทย

ความจริง ถ้าจะจบกันอยู่แค่นี้ ผมก็จะไม่เอาเรื่องนี้มานินทาหรอกครับ เพราะถือว่าทั้งหมดเป็นของลูก และก็ของเพื่อน (ลูกชายนายกฯทักษิณ ถือหุ้นใหญ่ธนาคารทหารไทย)

แต่ทำไมอยู่ดี ๆ นายกฯทักษิณ ก็ เสนอกฎหมายเข้าสภา แกรมเป็นกฎหมายพิเศษ เป็นพระราชกำหนด ใช้ชื่อว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๐๒

พระราชกำหนดฉบับนี้ เปิดโอกาสให้บริษัทสามารถควบกิจการหรือโอนกิจการให้กับสถาบันการเงินหรือธนาคารพาณิชย์ได้

แปลเป็นไทย ก็คือ จะขายบริษัทหรือเปลี่ยนเจ้าของใหม่นั้นเอง

บริษัทนี้เป็นของรัฐบาลนะครับ ตั้งกันเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๐๒ มีการตราพระราชบัญญัติโดยเฉพาะ นายกทกษิณ คิณะโรอยู่ครับ แก่กฎหมายเพื่อเปิดโอกาสให้บริษัทมีเจ้าของใหม่ได้ ใช้สภาพเป็นเครื่องมือกันเลย เจ้าของบริษัทใหม่คือใครครับ ถ้าไม่ใช่ ธนาคารทหารไทย (ของลูกชาย) และ ดีบีเอส (ของเพื่อน) นั้นเอง

- บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๒ โดยการตราพระราชบัญญัติบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๐๒
  - เป็นสถาบันการเงินเฉพาะกิจ บทบาทพิเศษ คือ การให้การสนับสนุนทางการเงิน แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่เป็นเอกชน โดยพิจารณาความเป็นได้ของโครงการเป็นหลัก และไม่หวังกำไรสูงสุด
  - ปี ๒๕๔๖ ผลประกอบการขาดทุนสุทธิ เพียง ๒,๑๘๖ ล้านบาท และกันสำรองหนี้สงสัยจะสูญจำนวน ๔,๕๐๘ ล้านบาท
- ข้อสังเกต
๑. ทำไมต้องเปลี่ยนเจ้าของบริษัท (รัฐเป็นเจ้าของเดิม เสียหายตรงไหน)
  ๒. ทำไมให้บริษัทหาเจ้าของใหม่เอง ถ้าจำเป็นต้องไปควบรวมกิจการกับสถาบันการเงินอื่น
  ๓. ทำไมบังคับให้บริษัทไปรวมกับธนาคารของลูกและของเพื่อน
- ขอคำตอบให้เจ้าของบริษัท (ประชาชนผู้เสียภาษี) ทราบ หน่อยได้ไหมครับ

เรื่องที่ ๔

CEO ฮั่ว

ฮั่วรูปแบบใหม่

เรื่องนี้จะกล่าวถึงกลไกรูปแบบใหม่ในยุคทักษิณ ที่เกิดขึ้นในโครงการขนาดใหญ่ แต่ผมไม่ได้หมายความว่าโครงการเล็ก ๆ ไม่มีทุจริตนะครับ ผมอยากชี้ให้เห็นถึง แนวทาง วิธีการโกง ที่เขาทำกันในวันนี้ ว่าได้เปลี่ยนแปลงไปมากน้อยแค่ไหน จนมีการทุจริตกันสะดักโยธิน ที่ดูเหมือนจะจับไม่ได้ ไล่ไม่ทันครับ

ผมคิดว่าท่านผู้อ่านรู้อยู่แล้วว่า คำว่า “ฮั่ว” แปลว่าอะไร แปลอีกทีครับ คือการสมยอมกัน

ผู้อ่านทั้งหลายคงเข้าใจว่า เวลาที่ “ฮั่วคิด” นั้นหมายความว่า “ฮั่วสำเร็จ”

การประมูลโครงการของรัฐถ้ามีการฮั่วกัน ผู้รับเหมาก็จะได้ราคาประมูลดี มีกำไรเยอะ ในส่วนกำไรก็นำมาแบ่งกัน ไม่ว่าจะระดับเจ้าหน้าที่ หรือ ระดับนักการเมือง

เรื่องการ “ฮั่ว” ประมูลงานในวงราชการมีมานาน และเป็นที่รับรู้กันในแวดวงผู้รับเหมา ผมคิดว่ามีมาก่อนผมเกิดเสียด้วยซ้ำ ยุคก่อนเขาเรียกกันติดปากว่า “ค่าเก่า เจียะ” แต่การฮั่วสมัยก่อนไม่เหมือนฮั่วสมัยใหม่ในช่วงรัฐบาลทักษิณครับ

การฮั่วสมัยก่อนผู้รับเหมาจะเป็นคนจัดกันเอง ว่าบริษัทไหนจะเข้าร่วมก็ราย และตกลงกันว่าจะฮั่วกันอย่างไร เรื่องเหล่านี้หน่วยราชการที่เป็นเจ้าของงานบางครั้งไม่รู้ บางครั้งรู้แต่ทำเป็นไม่รู้หูทวนลม

และรู้กันดีในแวดวงรับเหมาว่าก่อนการยื่นซองประมูลจะต้องมีการนัดกินข้าว โต๊ะจีน นี่ถือเป็นเรื่องปกติที่ผู้รับเหมาทำกัน โดยสมัยก่อนกินกัน ๔ - ๕ ราย พูดจกันรู้เรื่อง คล่องคอ เรียกว่าใช้เงินไม่มากก็ได้งานกันสบาย ๆ

ตอนหลังผู้รับเหมาเพิ่มขึ้น มีคนรุ่นใหม่ บริษัทใหม่เกิดขึ้น มีความรู้ความสามารถกันมากขึ้น โต๊ะจีนที่เคยกินกัน ๕ - ๖ คน กลายเป็น ๒ โต๊ะ ๒๐ คน ยิ่งมากคนก็ยิ่งมากความ...คุยกันยากครับ

ดังนั้น ระยะเวลาที่ความจริงแล้ว ถ้าหน่วยราชการไม่ต้องการให้ฮั่ว ไม่ใช่เรื่องยาก ให้ผู้มีสิทธิประมูลเข้ามาประมูลเยอะๆ เปิดให้มีการแข่งขันกันอย่างเป็นธรรม ซึ่งเคยมีการทำกันมา แต่ยุคนี้สมัยนี้คิดกันใหม่ โกงแบบใหม่ครับ

เขาทำกันอย่างไร ผมจะเล่าให้ฟัง

แม้ผู้มีสิทธิประมูลงานมีหลายราย เขามีวิธีการที่จะขจัดผู้มีสิทธิออกไป ให้เหลือผู้มีสิทธิน้อยราย หรือเหลือเฉพาะรายที่คุยกันรู้เรื่อง หรือรายที่ต้องการให้เป็นผู้ชนะการประมูล

การยื่นซองประมูลสมัยนี้เราจะได้อินกันบ่อยๆครับ ว่าไม่ใช่เป็นการยื่นเฉพาะซองราคาเพื่อแข่งขันกันเท่านั้น แต่มักมีการกำหนดว่าต้องมีการเสนอของเทคนิคการก่อสร้างพร้อมควบคู่กันไปด้วย

เทคนิคตรงนี้แหละครับ เป็นวิธีขจัดผู้ที่ไม่ยอมฮั่วให้ออกไปจากเส้นทางผลประโยชน์

ใครที่ยอมฮั่วด้วย ซองเทคนิคก็จะผ่าน จะได้มีโอกาสเปิดซองราคากัน

คนที่ไม่ยอมฮั้วด้วย เสนอราคาต่ำอย่างไรก็ไม่มีการรู้ เพราะเขาไม่ยอมเปิดซองราคา แล้วยังส่งคืนซองราคาให้ผู้ประมูลอีก โดยแจ้งแต่เพียงว่า ไม่ผ่านข้อเสนอมูลทางด้านเทคนิค

ความจริงวิธีการอย่างนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกครับ ทำกันมานานแล้ว แต่ทำกันเฉพาะโครงการที่มีเทคนิคสูงจริงๆ ยกตัวอย่างเช่น โรงกลั่นน้ำมัน โรงแยกก๊าซธรรมชาติ

โรงงานเหล่านี้มีความสลับซับซ้อน มีเทคนิคสูง ผู้รับเหมาที่มาก่อสร้างจะต้องมีความสามารถจริงๆ ไม่ใช่ว่ารับเหมาสร้างตึก สร้างถนน สร้างอาคารธรรมดา

โครงการขนาดใหญ่ของรัฐที่มีการวางแผนการ โกง...เขาทำกันอย่างนี้ครับ

อย่างของรัฐวิสาหกิจบางแห่งจะใช้วิธีว่า ถ้าโครงการมันดูเหมือนจะสลับซับซ้อนนิดหนึ่ง ก็บอกเลขมาให้ ยื่น ๒ ซอง

ซองเทคนิคซองหนึ่ง

ซองการเงินซองหนึ่ง

วิธีการพิจารณาซองเทคนิคเป็นวิธีการที่น่ากลัวครับ เพราะจริง ๆ แล้วเป็นการให้คะแนน ซึ่งเป็นเรื่องการใช้ดุลยพินิจล้วนๆ ข้อเสนอทางเทคนิค เป็นการแสดงความสามารถของบริษัทโดยเอกสารว่าเก่งอย่างไร บุคคลากรดีแค่ไหน ใช้ระบบแบบไหนในการก่อสร้าง ผลงานดีเลิศอย่างไร แต่อย่าลืมนะครับว่า เวลาเซ็นสัญญาไปแล้ว ไม่ได้หมายความว่า จะทำได้ตามข้อเสนอทุกประการ

เรื่องอะไรก็ตามที่ใช้วิธีพิจารณาโดยใช้ดุลยพินิจแล้วละก็ เป็นเรื่องที่น่ากลัว พิจารณาให้เป็นธรรมยาก

อะไรก็ตามที่มีการใช้คะแนนกัน แล้วมีการขีดเส้นได้ว่า ใครก็ตามได้คะแนนน้อยกว่าคะแนนที่กำหนด เช่น ร้อยละ ๖๐ ก็ตกไป ทำกันอย่างนี้...อันตราย

ผมขอยกตัวอย่าง ๒ โครงการ ที่เห็นได้ชัดเจน ว่ามีการฮั้วกันในลักษณะที่ทันสมัยที่สุด เป็นการฮั้วแบบ CEO อย่างแท้จริง

โครงการแรกที่สุดถึง คือโครงการของบริษัทการบินไทย จำกัด ครับ

บริษัท การบินไทยได้เสนอขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี เพื่อไปลงทุนในโครงการต่าง ๆ ของบริษัทการบินไทยที่ทำอากาศยานสุวรรณภูมิหรือสนามบินหนองงูเห่า โดยได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๔๖

โครงการนี้เป็นตัวอย่างหนึ่งที่มีการใช้วิธีการฮั้วแบบCEOตามที่ผมกล่าวมาข้างต้น ซึ่งมีทั้งหมด ๕ โครงการครับ

- มีเรื่องของการสร้างโกดังสินค้าและไปรษณีย์ภัณฑ์
- มีโครงการเกี่ยวกับลานจอดและอุปกรณ์ภาคพื้น
- มีเรื่องของโรงศูนย์ซ่อมอากาศยาน
- มีเรื่องของครัวการบิน
- และมีเรื่องของการก่อสร้างศูนย์ปฏิบัติการ

รวม ๕ โครงการ ใช้เงิน ๑๓,๐๐๐ กว่าล้านบาทครับ ถามว่าผมรู้ข้อมูลได้อย่างไร ผมเป็น ส.ส.ต้องทำหน้าที่ และบังเอิญมีคนหวังดีต่อประเทศชาติเหมือนกันครับ เขาเอาข้อมูลมาให้ผม ที่ผมบอกว่ามีการประมูลที่เห็นชัดเจนว่า ผิดปกติ มีการเอื้อผลประโยชน์กัน ตามที่คนพูดกันเสมอว่า กินเปอร์เซ็นต์กันถึง ๑๐ - ๒๐ เปอร์เซ็นต์ อันนี้ก็กินกันจริงๆ เห็นๆ เลยครับ

โครงการวงเงิน ๑๓,๐๐๐ กว่าล้านบาท ๒๐ เปอร์เซ็นต์ ก็เท่ากับ ๒,๖๐๐ กว่าล้านบาท

เขามีวิธีการทำกันอย่างไร

ประเด็นแรกเลย เขาบอกว่า ๕ โครงการนี้ เป็นโครงการที่ใช้เทคนิคสูง ผู้ที่สนใจจะมาเป็นผู้รับเหมาต้อง

เสนอ ๒ ซอง

คือซองด้านเทคนิค กับซองราคา

ขณะเดียวกันเขابอกอีกว่า ถ้าซองด้านเทคนิคไม่ผ่าน ซองราคาก็ไม่จำเป็นต้องเปิด นอกจากนี้ทั้ง ๕ โครงการ ยังแบ่งแต่ละโครงการออกเป็น ๒ สัญญา

สัญญาที่เรียกว่างานสถาปัตยกรรม งานโครงสร้าง ๑ สัญญา

สัญญาที่เรียกว่างานระบบ อีก ๑ สัญญา

ใครที่เชี่ยวชาญเรื่องนี้ พอเห็นว่าโครงการหนึ่งๆแยกออกเป็น ๒ สัญญา ก็จะรู้ว่าผู้บริหารโครงการนี้ เห็นว่าโครงการมันยุ่งยาก จึงแยกเป็น ๒ สัญญา เพื่อให้ผู้ชำนาญทางสถาปัตยกรรม ด้านโครงสร้าง ประมูล เฉพาะที่ตัวเองถนัด ผู้ชำนาญทางด้านระบบก็ประมูลอีกอย่างหนึ่ง

แล้วใครที่เชี่ยวชาญเรื่องเหล่านี้ก็จะรู้เลยว่า ถ้าหากแยกสัญญาอย่างนี้แล้ว ก็ไม่ต้องมีข้อเสนอทางด้านเทคนิคหรอก เพราะงานจะไม่ซับซ้อนแล้ว

ใช้การคัดเลือกเบื้องต้นอย่างเดียวก็พอ เมื่อผ่านเข้า Short List ก็เสนอราคากันได้เลย

แต่ที่น่าประหลาดใจมากกว่านั้น บริษัทการบินไทยไม่ได้ทำอย่างนั้น แต่ละโครงการมีการแยกสัญญาอย่าง เดียวยังไม่พอครับ

แยกสัญญาแล้ว แต่ละสัญญายังให้เสนอ ๒ ซองอีกครั้ง !!!

ประหลาดอย่างไร คนที่ไม่คลุกคลีอยู่ในแวดวงนี้หรือศึกษามาจริงๆ อาจเข้าใจยากนิดหนึ่ง เรื่องมีอยู่ว่า ผู้ที่ เสนอทั้งหมดในแต่ละโครงการ ซึ่งมีจำนวนมาก กลับมีการเปิดซองราคา สัญญาละเพียง ๒-๓ รายเท่านั้น

ตัวอย่างเช่น โครงการครีวการบินไทยครับ

สัญญาส่วนที่ ๑ เป็นสัญญาส่วนสถาปัตยกรรม และโครงสร้าง มีอยู่ ๕ บริษัทที่เสนอซองเทคนิคและ ซองราคาครับ ไปมาตั้งแต่ กิจการร่วมค้า ช. การช่าง / บริษัทซิโนไทย/ บริษัทอิตาเลียนไทย/ สหการวิศวกร และ วิศวกรภัณฑ์

แต่ละบริษัทใหญ่ ๆ ทั้ทั้งนั้น เชื่อไหมครับ บริษัททั้งหมดนี้มีเพียง ๒ บริษัทเท่านั้นที่ผ่านข้อเสนอทาง เทคนิคและมีการเปิดซองราคา

อีก ๓ บริษัทเขابอกว่าไม่ผ่านข้อเสนอทางเทคนิคครับ

แปลว่าอะไร ทำไมงานสถาปัตยกรรม งานโครงสร้างโกดังสินค้า บริษัทอิตาเลียนไทยก็ดี บริษัทชินไทยก็ดี บริษัทวิจิตรภัณฑ์ก็ดี ทั้ง ๓ บริษัทไม่ผ่านข้อเสนอทางเทคนิคได้อย่างไรครับ

เมื่อไม่ผ่านก็เท่ากับสามบริษัทนี้ไม่ได้เปิดซองราคา ทำให้ไม่รู้ว่าจะจริง ๆ แล้วบริษัทเหล่านี้เสนอราคาเท่าไร แต่พอไปเปิดซองราคาของ ๒ บริษัทที่ผ่านข้อเสนอทางเทคนิค ปรากฏว่า มีการเสนอราคาต่ำสุด ๑,๒๕๘.๖๒ ล้านบาท ราคาที่สอง ๑,๒๕๘.๘๑ ล้านบาท

ทั้งสองบริษัทเสนอราคาใกล้เคียงกันชนิดเฉียดฉิว แค่นี้ก็พอสบายใจ หรือราคาต่างกันเป็นแสนบาทเท่านั้น ยังไม่พอ เมื่อผมพลิกเอกสารไปดูการประมูลอีกโครงการหนึ่ง คือ โครงการศูนย์ซ่อมอากาศยาน

โครงการนี้เฉพาะงานสถาปัตยกรรมมีผู้เสนอ ๔ ราย ปรากฏว่าไม่ผ่านทางด้านเทคนิค ๒ ราย นั่นคือ บริษัทสหการวิศวกร จำกัด และ บริษัทกิจการร่วมค้า ช. การช่าง ครับ

บริษัทที่สามารถซ่อมบำรุงอากาศยานได้ กลายเป็นชินไทย กับ อิตาเลียนไทยครับ งงไหมครับ บริษัทที่ไม่ผ่านด้านเทคนิคมาจากโครงการหนึ่ง แต่มาได้อีกโครงการหนึ่ง

โครงการนี้ ชินไทยประมูลได้ราคาต่ำสุด ๑,๒๘๗.๑๕ ล้านบาท อิตาเลียนไทยประมูลที่ ๑,๕๑๑.๔ ล้านบาท

ท่านผู้อ่านทราบไหมครับว่า ราคาที่เสนอ ๑,๒๘๗.๑๕๐,๐๐๐ บาท ต่อรองแล้วเหลือ ๑,๒๕๕,๐๐๐,๐๐๐ บาทครับ

ช่างเป็นความสามารถเหลือหลาย เงินพันกว่าล้านต่อรองได้เพียงสองล้านบาทเศษ และบริษัทชินไทยก็ได้รับสัญญาไป (ต่ำกว่าราคากลาง ๔.๗๑ ล้านบาท)

ประเด็นสำคัญที่สุดที่จะชี้ให้เห็นก็คือ ในรายละเอียดที่ผมนำเสนอยังพบข้อมูลอีกว่า ทุกบริษัทที่อื่นเสนอและมีโอกาสประกวดราคา ล้วนผ่านข้อเสนอทางด้านเทคนิคทั้ง ๕ โครงการ เฉพาะในส่วนสัญญาที่เป็นงานสถาปัตยกรรมและโครงสร้าง ได้งานกันถ้วนทั่วถึงทุกบริษัทเลยครับ นั่นเท่ากับมีการแบ่งกันเป็นที่เรียบร้อย ว่าใครจะเอาโครงการไหนมาตั้งแต่ต้น ราคาเกือบเท่ากัน หรือใกล้เคียงกับราคากลางเกือบทั้งหมด

สำหรับงานระบบมีผู้เสนอไม่มาก ราย ก็เหมือนกันครับ ได้กันครบถ้วนหมดทุกบริษัทเช่นกัน อย่างนี้ถ้าไม่เรียกว่าแบ่งกันกิน แล้วจะเรียกว่าอะไรครับ

ข้อสรุปที่เห็นได้ชัดเจนก็คือโครงการเหล่านี้ไม่ได้มีการแข่งขันกันประมูล เพื่อให้การบินไทยได้ผู้รับเหมาที่ดีที่สุด ในราคาต่ำ และเป็นประโยชน์กับการบินไทยมากที่สุดเลย แต่มีผู้ที่อยู่เบื้องหลังคอยจัดการแบ่งกันปันส่วนผลประโยชน์ตรงนี้ และถ้าคิดคำนวณผลประโยชน์ที่ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ ตามที่เจ้าหน้าที่ระดับสูงเล่าให้ผมฟังก็จะเป็นเงิน

ถึง ๒,๐๐๐ กว่าล้านบาท แล้วคนที่อยู่เบื้องหลังที่ว่า...พอจะเดารูปพรรณสัณฐานออกไหมครับ ว่าเป็นใคร ?

โครงการ	ศูนย์ปฏิบัติการ	ศูนย์ซ่อมอากาศยาน	ลานจอด/อุปกรณ์
บริษัทประกันราคา (ราคากลาง)	661.48	1299.73	579.39
1. ส.ทกวรรณ/กรุงไทยสถาปัตย์	661.06/660.0	N/A	N/A
2. กิจการร่วมค้า CKCT (ช.การช่าง)	661.34	ไม่เปิดซองราคา	579.09
3. ซิโน-ไทย	N/A	1297.15/1295.00	ไม่เปิดซองราคา
4. อิตาเลียนไทย	ไม่เปิดซองราคา	1511.41	ไม่เปิดซองราคา
5. สหการวิศวกร	N/A	ไม่เปิดซองราคา	578.87/577.50
6. สยามชินเทค-วิจิตรภัณฑ์	N/A	N/A	N/A
7. สิทธิชัยแอนจิเนียริ่ง	ไม่เปิดซองราคา	N/A	ไม่เปิดซองราคา
8. คริสเตียนีและนิลสัน	N/A	N/A	ไม่เปิดซองราคา
9. เบ็ญจมาศ	N/A	N/A	N/A
10. เนวรัตน์พัฒนาการ	N/A	N/A	N/A

- o บริษัทที่ ๑ ได้ศูนย์ปฏิบัติการ ราคากลาง ๖๖๑.๔๘ เสนอ ๖๖๑.๐๖ เซ็นสัญญา ๖๖๐.๐ ลดราคา ๑.๐๖ ล้าน
- o บริษัทที่ ๒ ได้ครัวการบิน ราคากลาง ๑,๒๕๕.๒๑ เสนอ ๑,๒๕๘.๖๒ เซ็นสัญญา ๑,๒๕๖.๐ ลดราคา ๒.๖๒ ล้าน
- o บริษัทที่ ๓ ได้ศูนย์ซ่อมอากาศยาน ราคากลาง ๑,๒๕๕.๗๓ เสนอ ๑,๒๕๗.๑๕ เซ็นสัญญา ๑,๒๕๕.๐ ลดราคา ๒.๑๕ ล้าน
- o บริษัทที่ ๔ ไม่ได้งาน
- o บริษัทที่ ๕ ได้ลานจอด/ อุปกรณ์ ราคากลาง ๕๗๘.๓๕ เสนอ ๕๗๘.๘๗ เซ็นสัญญา ๕๗๗.๕๐ ลดราคา ๑.๓๗ ล้าน
- o บริษัทที่ ๖ ได้สินค้าและไปรษณีย์ ราคากลาง ๘๘๘.๐๐ เสนอ ๕๕๐.๐๐ เซ็นสัญญา ๘๗๔.๕๐ ลดราคา ๗๕.๕๐ ล้าน
- o บริษัท ๗, ๘, ๙, ๑๐ ไม่ยื่นซองบ้าง ไม่ผ่านข้อเสนอทางเทคนิคบ้าง

ข้อสังเกต

- o บริษัทที่ ๔ ไม่ได้งานแม้แต่สัญญาเดียว
- o บริษัทที่ ๑, ๒, ๓, ๕, ๖ แบ่งงานกันได้อย่างถนัดหน้า
- o ราคากลางและราคาประมูลเกือบเป็นตัวเลขเดียวกัน

นั่นเป็นแค่โครงการแรกครับ แต่การ “ฮั้วแบบCEO” ได้ลุกลามไปจนถึงงานที่เรียกว่าสัญญาสัมปทาน จนมีการนำไปตั้งกระทู้เพื่อทวงถามหาคำตอบกันในสภาด้วย

คือสัญญาสัมปทานให้กับเอกชนเข้าบริหารและก่อสร้างท่าเรือแหลมฉบัง เฟส ๒ โดยสำหรับ เฟส ๑ นั้น รัฐเป็นคนก่อสร้างทำเรื่องเอง

ขออธิบายเพื่อความเข้าใจได้ง่าย ๆ อย่างนี้ครับ ท่าเรือแหลมฉบังเป็นท่าเรือที่สำคัญมาก เพราะเป็นช่องทางหายใจของประเทศในเรื่องการส่งออกสินค้า ขณะที่ท่าเรือคลองเตยใช้งานมานาน และมีปัญหาเยอะ เพราะ กทม. ขยายตัวมากขึ้นทุกวัน การแก้ไขปัญหานี้ในระยะยาว หนีไม่พ้นที่จะต้องย้ายท่าเรือออกไป

ผลสรุปไปลงที่ท่าเรือแหลมฉบัง ซึ่งผมเชื่อว่าต่อไปความจำเป็นของท่าเรือคลองเตยก็คงต้องยกเลิกกิจการไป แต่จะไปประชุมระดมมดุมกันที่ท่าเรือแหลมฉบังแทน

เดิมทีฝ่ายราชการไม่อยากบริหารท่าเรือเอง แต่รัฐบาลจะเป็นคนสร้างท่าเรือ แล้วให้เอกชนมาประมูลเพื่อบริหาร มีสัญญาสัมปทานร่วม ๒๐ - ๓๐ ปี แต่ไม่ได้ให้ทั้งหมด จะแบ่งเป็นล็อต ๆ ไปครับ

อธิบายให้เห็นภาพมากขึ้น ท่าเรือก็คือ อ่าว แบ่งออกเป็นเบย์ที่ ๑ เบย์ที่ ๒ เบย์ที่ ๓

เบย์ที่ ๑ นี้ก่อสร้างเสร็จแล้ว มีทั้งหมด ๓ - ๘ ลีด มีผู้บริหารหลายราย มีทั้งคนไทย สิงคโปร์ และฮ่องกง

เบย์ที่ ๒ ก่อสร้างไปบางส่วน แล้วรัฐบาลชุดนี้มาแนวใหม่ บอกว่าในอ่าวที่ ๒ หรือเบย์ที่ ๒ นี้รัฐจะไม่ก่อสร้างแล้ว แต่จะให้สัมปทานเอกชนมาก่อสร้าง แล้วให้ดำเนินการทั้งหมด โดยเอาเอกชนมารายเดี่ยวเลย

ตรงนี้แหละที่ผมตามไปดูและพบว่า น่าจะมีอะไรผิดปกติครับ ว่านโยบายแบบนี้ถูกต้องหรือเปล่า เพราะการยกท่าเรือให้เอกชนก่อสร้างและบริหารร่วม ๓๐ ปี เท่ากับว่าปล่อยให้ปล่องหายใจของประเทศในการส่งออกสินค้า อยู่ในมือของเอกชนรายเดียวไปตลอดอายุสัมปทานใช่หรือไม่

ในนโยบาย ผมคิดว่าเป็นสิทธิของรัฐบาลที่จะทำได้ แต่ประเด็นสำคัญก็คือว่า เวลาคัดเลือกเอกชนมาทำงานมีความโปร่งใสหรือไม่ต่างหาก

วิธีการเข้าลีดอีกตามเคยครับ คือผู้เสนอต้องเสนอ ๒ ชอง คือชองเทคนิค และชองราคา แต่กรณีท่าเรือแหลมฉบัง ลีดซึ่งมากกว่านั้น เพราะนอกเหนือจากไม่เปิดชองราคา หลังจากไม่ผ่านชองเทคนิคแล้ว เรื่องของราคากลับไม่ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญที่สุด การเสนอราคาคณะกรรมการพิจารณา กลับให้น้ำหนักเพียงร้อยละ ๒๐ เท่านั้น แต่เรื่องทางเทคนิคกลับให้น้ำหนักสูง ถึงร้อยละ ๘๐

น่าประหลาดใจสุด ๆ ใหมครับ เพราะจริง ๆ ถ้าหากคำนึงถึงที่ประโยชน์ของรัฐเป็นที่ตั้ง จะต้องพิจารณาให้ผ่านเรื่องเทคนิคไปก่อน แล้วค่อยไปว่ากันราคา เพื่อใช้เป็นเครื่องตัดสิน เพราะการเสนอราคาคือการเสนอผลประโยชน์ตอบแทนให้รัฐ คนธรรมดาสามัญฟังก็ยอมเข้าใจเหมือนที่ผมเข้าใจ แต่โครงการนี้ไม่ใช่ ? เขาทำตรงกันข้าม !!!

ผมชุดต่อไปอีก ยังพบเรื่องทีลึกลับและสุดคลาสสิกต่อไปอีก ผู้อ่านต้องอ่านซ้ำๆ เพื่อให้เข้าใจนะครับ
อ่านแล้วท่านจะฟังมากกว่า เขาทำกันได้ถึงขนาดนี้เชียวหรือ ?

โครงการนี้เป็นโครงการที่อนุญาตให้เอกชนเข้ามาร่วมทุนกับรัฐบาล เพราะฉะนั้นจะต้องเข้าข่าย พ.ร.บ.ร่วมทุนระหว่างภาครัฐกับเอกชน เป็นวิธีการขั้นตอนที่ได้มีการวางกฎเกณฑ์กันไว้

ที่สำคัญที่สุดต้องจ้างที่ปรึกษามาพิจารณานะครับ ว่าโครงการนี้ควรจะดำเนินการแบบไหน อย่างไร รัฐควรจะได้อะไรตอบแทนเท่าไร จึงจะคุ้มค่า

ถึงควรให้เอกชนเข้ามาลงทุน

กระทรวงคมนาคมได้ทำตามขั้นตอนที่ พ.ร.บ.ร่วมทุนฯ ได้กำหนดไว้ แล้วนำเสนอกระทรวงการคลัง ก่อนกระทรวงฯ นำเสนอคณะรัฐมนตรี

รัฐมนตรีให้ความเห็นชอบเรื่องนี้เมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๗

เบื้องต้นของเรื่องนี้ที่นิทากันมากคือ เราอนุญาตให้ผู้รับเหมาหรือเอกชนที่เข้ามาร่วมทุน ยื่นซองเมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๔๗

ปรากฏว่า วันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๗ ได้ผู้ประกอบการแล้วครับ ใช้เวลาพิจารณาเพียง ๑๑ วันรวมทั้งวันเสาร์อาทิตย์ด้วยนะครับ รวดเร็วดีจริง ๆ

ไม่น่าเชื่อว่าโครงการใหญ่ขนาดนี้ จะยกท่าเรือน้ำลึกริมฝั่งทะเลตะวันออกของเราให้เอกชนเช่า เพื่อหาผลประโยชน์ ๓๐ ปี มูลค่าของโครงการที่รัฐควรได้รับ ๗๐,๐๐๐ ล้านบาท ใช้เวลาพิจารณาเพียง ๑๑ วันครับ

เสนอ กรม. ปู่บ กรม. อนุมัติปีบเลยครับ

นี่เป็นเรื่องแรกที่เขานินทากันว่าพิจารณาเร็วจัง เวลาซักถามกันในสภา รัฐมนตรีตอบว่า ไม่เร็วหรอก เพราะโครงการนี้เริ่มมาตั้งแต่ปี ๒๕๔๖ แล้ว

พูดง่าย ๆ ว่าเป็นเวลา ๑๐ เดือนแล้ว แต่นั่นไม่ใช่คำถามครับ

คำถามที่คนเขาสนใจ เขาถามว่า ทำไมใช้เวลาเพียง ๑๑ วันเท่านั้น พิจารณาได้ว่าบริษัทนี้ดีและเหมาะสม ให้ผลประโยชน์ตอบแทนรัฐคุ้มค่า

๑๑ วัน / ๗ หมื่นกว่าล้าน / สัญญาสัมปทาน ๓๐ ปี !!!

คำถามที่ตามมาอีกก็คือ เรื่องของความเหมาะสมในการพิจารณา ว่าบริษัทไหนเป็นบริษัทที่ดีที่สุด ที่ผมได้พูดเรื่องการเปิด ๒ ช่อง คือช่องเทคนิค กับช่องราคา รายการนี้ผู้ยื่นซองมีเพียง ๓ รายครับ

รายที่ได้ไปคือรายจากฮ่องกง บริษัท Hutchison Joint Venture ชื่อเดียวกับยี่ห้อโทรศัพท์ยี่ห้อหนึ่ง

ส่วน Dubai Joint Venture และ PSA Joint Venture ยื่นซองเทคนิคและช่องราคาด้วยกันทั้งหมด ปรากฏว่า กลุ่ม Dubai Joint Venture ไม่ผ่านเรื่องเทคนิค ทำให้ไม่มีโอกาสรู้ว่า รายนี้ เสนอราคาเท่าไร รู้อย่างเดียวว่าเขาเลือกให้ Hutchison Joint Venture ชนะประมูล

ที่ผมพูดว่าเรื่องนี้ลึกซึ้งและสุดคลาสสิกก็คือ ในการเสนอข้อมูลทางเทคนิค การทำเรื่องแห่งประเทศไทย ได้กำหนดว่า เอกชนจะต้องเสนออะไรบ้าง ที่เป็นเนื้อหาและเป็นสาระสำคัญในข้อเสนอทางเทคนิค

ปรากฏว่าในเอกสารที่ผมได้มา มีการระบุข้อกำหนดไว้ว่า เอกชนที่จะนำเสนอจะต้องแสดงงบการเงินล่วงหน้า คือประมาณการในช่วง ๓๐ ปีข้างหน้า ว่างบการเงินของบริษัทจะมีหน้าตาอย่างไร

ถ้าท่านเป็นเอกชน ท่านมาเสนองานในโครงการนี้ เวลาเขาให้เสนองบการเงิน ท่านต้องระบุให้ชัดเจนว่า

บริษัทท่านจะต้องลงทุนก่อสร้างเท่าไร

จะต้องใช้เงินค่าว่าจ้างคนบริหารจัดการเท่าไร

คาดว่าจะมีเรือสินค้ามาจอดวันละกี่ลำ เดือนละกี่ลำ

ขนถ่ายสินค้าที่ตู้คอนเทนเนอร์ต่อปี เป็นต้น

ประเด็นสำคัญที่สุดคือ ท่านจะต้องระบุว่า ค่าใช้จ่ายของท่านมีอะไรบ้าง เงินที่ต้องจ่ายค่าสัมปทานให้กับรัฐนั้น แต่ละปีจะจ่ายเท่าไร จ่ายอย่างไร

นั่นหมายความว่าผู้เสนอซองเทคนิคทั้ง ๓ ราย จำเป็นต้องเสนอประมาณการงบการเงิน ซึ่งรวมถึงประมาณการหรือข้อกำหนดที่ว่าด้วย คือ ผู้เสนอจะต้องจ่ายเงินให้กับการทำเรือแห่งประเทศไทย เท่าไร และเมื่อไหร่

พูดง่าย ๆ ก็คือ ช่องราคามันซ่อนอยู่ในซองเทคนิคแล้วครับ !!!

เรื่องนี้ผมงงมากเลย ถ้าการทำเรือแห่งประเทศไทย กำหนดอย่างนี้แล้ว ทำไมจะต้องไปเปิดช่องราคาให้เสียเวลาด้วยเล่า

พิจารณาเพียงซองเดียวก็เท่ากับพิจารณาทั้งซองเทคนิคและช่องราคา

ทำไมจะต้องทำแบบนี้ ผมขออนุญาตใช้คำว่า “ตัดจริด” บอกว่าถ้าเทคนิคไม่ผ่าน ไม่เปิดซองราคา ทั้ง ๆ ที่ซองราคาไม่ต้องเปิดก็รู้อยู่แล้ว เพราะจะต้องเป็นตัวเลขตัวเดียวกันที่ต้องเสนอในงบการเงิน ที่อยู่ในข้อเสนอทางเทคนิคไงครับ

ข้อเท็จจริงเรื่องนี้ยืนยันได้ทั้งจากเอกสารที่ผมได้มา และจากคำตอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ที่ตอบในสภา ท่านบอกเองเลยว่า มีบริษัทที่เสนอราคาให้สูงแต่ก็ไม่รู้ว่าจะได้ บริษัทที่ว่านี้เสนอถึง ๘,๐๐๐ กว่าล้านบาท

ที่ผมงัดตรงนี้แหละครับ โหนท่านบอกว่าไม่ได้เปิดซองราคา ทำไมท่านไปรู้ล่ะ ว่าเขาเสนอราคาเท่าไร

คณะรัฐมนตรีรู้เรื่องนี้หรือเปล่า ถึงอนุมัติออกมาได้ หรือว่ารู้กันเองเพียง 2 คน คือ หัวหน้ารัฐบาลกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ฉลาดทำครับ แต่คนเราไม่ได้กินแกลบ กินข้าวเหมือนกัน ผมถือว่าการตุกติกครั้งนี้ น่าเกลียดมาก สกปรกที่สุดเท่าที่เคยเห็นการประมูล !!!

และประเด็นนี้ก็ยังเป็นประเด็นที่ยังไม่มีคำตอบจากรัฐมนตรีที่รับผิดชอบ ว่าถ้าหากซองเทคนิค ต้องได้ผลประโยชน์ตอบแทนที่จะให้รัฐไปด้วยแล้ว ทำไมจะต้องไปเปิดซองราคาอีก

ไม่มีคำตอบจริง ๆ ครับท่าน

ประเด็นที่สำคัญมาก ๆ ในลำดับต่อมา คือ ประเด็นที่เกี่ยวกับเงินผลตอบแทนที่รัฐพึงจะได้รับ ซึ่งรัฐมนตรี ย้ำแล้วย้ำอีก ว่ารัฐไม่ยอมได้ผลตอบแทนสูง ไม่ยอมได้เงินมากหรอก เพราะว่าถ้าไปเอาเงินมาก เขาจะเก็บจากผู้ประกอบการมาก

พูดอย่างนี้น่าเกลียดครับ

เพราะมีหลักประกันอะไร ว่าถ้าบริษัทที่ได้ประมูลไปเขาจ่ายให้รัฐน้อย แล้วเขาจะไม่ไปเก็บจากผู้ประกอบการมาก ช่วยบอกหน่อยซิ โดยเฉพาะไม่มีคู่แข่งเพราะบริษัทเดียวได้ไปหมดทั้งอ่าว

วิธีการพิจารณาที่ถูกต้องที่สุด คือเราจะต้องใช้เอกสารของบริษัทที่ปรึกษาที่เราจ้างขึ้นมาเป็นองค์ประกอบในการตัดสินใจ โครงการนี้มีการว่าจ้างที่ปรึกษาให้พิจารณาเรื่องนี้ไว้แล้ว เขาเสนอไว้ว่าเอกชน พึงให้ผลตอบแทนแก่รัฐเป็นจำนวนเงินเท่าไร รวมทั้งรายละเอียดอื่น ๆ เต็มพรี๊ดไปหมด

พอไปพลิกดูรายงานของบริษัทที่ปรึกษาจะเห็นชัดเลยครับ เขาบอกเป็นตัวเลขไว้ว่า ควรมีการกำหนดผลตอบแทนขั้นต่ำที่สุดปีหนึ่ง ๆ ต้องจ่ายให้รัฐเท่าไร ในช่วง ๓๐ ปี แล้วมาประกวดแข่งกัน ว่าใครให้เพิ่มมากกว่าขั้นต่ำ

ใครให้มากที่สุดคนนั้นเราน่าจะจ้าง เราน่าจะออกสัมปทานให้ !!!

แต่เขาบอกว่าไม่ว่าจะเสนอราคาเท่าไร เขาคิดว่าราคาที่เหมาะสมที่สุด ควรคิดราคาย้อนหลัง เป็นตัวเลขที่เรียกว่า NPV (Net Present Value) นะครับ เพราะว่าการที่เราจะเอารายรับที่รัฐจะได้ หรือการทำเรือควรรจะได้ใน ๓๐ ปี มาเปรียบเทียบกับนั้นทำได้ยาก เพราะบางคนเสนอว่า ๑๐ ปีแรกไม่จ่ายเงินเลย บางคนก็เริ่มจ่ายตั้งแต่ปีที่ ๑ อย่างนี้เป็นต้น

เขาก็ต้องคิดทอนตัวเลขกลับมา ในอัตราที่ถือว่าเป็นผลตอบแทนที่เหมาะสม ที่ปรึกษาบอกว่า อัตราที่เหมาะสมน่าจะอยู่ที่อัตราร้อยละ ๑๒ เขาก็ตั้งสมมุติฐานขึ้นมาว่าเวลา ๓๐ ปี ถ้าใช้เงินลงทุนขนาดนี้ ถ้ารัฐได้อัตรากลับมาที่อัตราร้อยละ ๑๒ เอกชนน่าจะพอใจ

ดังนั้นเอกชนน่าจะแบ่งเงินให้กับรัฐเป็นเงินสุทธิ ณ วันนี้ ณ ปีนี้ เป็นเงิน ๑๑,๓๐๐ กว่าล้านบาทเศษ

เราก็ควรจะกลับไปดูว่า ที่ผู้ประมูล ๓ ได้แล้ว กรม.อนุมติให้เป็นเจ้าของสัมปทาน ๓๐ ปีแล้ว ก็บริษัท ฮัทชินสัน พอร์ต เขาเสนอราคาจริง ๆ ที่เท่าไร

ขั้นต่ำที่เสนอมา ๓๐ ปี ที่การทำเรือเห็นว่าควรจะได้รับเป็นเงิน ๕๑,๕๑๐ ล้านบาท

นั่นหมายความว่าบริษัทเอกชนทั้ง ๓ ราย ต้องให้อย่างน้อยที่สุด ๕๑,๕๑๐ ล้านบาท สำหรับเงินที่เพิ่มไปจากนั้นต้องแข่งขันครับ

บริษัทฮัทชินสันเสนอว่า ๑๐ ปีแรกไม่ให้เงินเพิ่มเลย ให้เฉพาะตามที่กำหนดไว้ใน TOR คือ ข้อกำหนดในการประมูลเท่านั้น

ปีที่ ๑๑ จึงจะจ่ายเพิ่ม ๒๕๔ ล้าน

ปีที่ ๑๒ จ่าย ๓๒๘ ล้าน จ่ายไปเรื่อย ๆ รวมเงินเพิ่มทั้งหมดตลอด ๓๐ ปี

เป็นเงิน ๘,๘๘๘ ล้านบาท

รวมเบ็ดเสร็จแล้ว ฮัทชินสัน เสนอจ่ายเป็นเงินค่าสัมปทานทั้งสิ้น ๖๐,๘๐๘ ล้านบาท

ถ้าจะทอนลงมาเป็นเงินที่เรียกว่า ค่าของเงิน ณ ปัจจุบัน ในอัตราเดียวกันกับที่บริษัทที่ปรึกษาคิดไว้ คือ ร้อยละ ๑๒ จะเป็นเงิน NPV ๓,๕๘๘ ล้านบาท

พอพลิกดูเอกสารของที่ปรึกษาเขาบอกว่า รัฐพึงได้รับ ๑๑,๐๐๐ ล้านบาทเศษ พูดย่างๆว่า ได้รับต่ำกว่าที่ปรึกษาคำนวณไว้ ๔,๐๐๐ ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ ๖๐ นั่นเอง

แล้วคนที่รับผิดชอบโครงการ ทำอย่างนี้ได้อย่างไรครับ

ทำไมไม่เจรจา

ทำไมไม่ขอเงินเพิ่ม

จะมาบอกอย่างเดี๋ยวกว่าบริษัทนี้ดีมาก เป็นบริษัทระดับ WORLD CLASS ใหญ่ที่สุดในโลก ถ้าอ้างเหตุผลอย่างนั้นแล้ว ไม่ต้องประมูลครับ เลือกเข้าไปได้เลย แล้วเจรจา ก็คงไม่มีใครว่า ถ้าหากว่าเจรจาถูกต้องหรือกลัวผิดระเบียบ แล้วทำไมจะต้องทำเป็นว่าเปิด ๒ ชอง ในเมื่อเปิดชองเดียวก็รู้ราคาอยู่แล้ว

เวลาเปิดชองราคาของ บริษัท ฮัทชินสัน พอร์ต ราคาที่ฮัทชินสัน พอร์ต เสนอผลตอบแทนให้กับการทำเรือฯ เป็นตัวเลขตัวเดียวกันกับที่ระบุไว้ในงบการเงินที่นำเสนอในส่วนของเทคนิคครับ แต่ทำไมยังเลือกบริษัทนี้ รวมทั้งเงินที่บริษัทเสนอผลตอบแทนต่ำไปกว่าที่ควรจะเป็นถึง ๔,๐๐๐ ล้านบาท หายไปไหน ใครเอาเข้ากระเป๋าตอบหน่อยครับ ?

ข้อสำคัญที่สุดอีกประการ ก็คือ สัญญาสัมปทานเป็นข้อผูกพันที่รัฐบาลนี้หมดไปแล้ว รัฐบาลหน้า รัฐบาลต่อ ๆ ไปจะต้องรับผิดชอบร่วมกัน คือไม่สามารถแก้ไขสัญญาที่ทำไว้ ๓๐ ปีได้ครับ

คิดดูเอาเองว่าประเทศชาติเสียหายขนาดไหน

คำตอบที่ให้ในสภา ถามว่าทำไมทำไมได้เร็ว ตอบว่าเข้าไปด้วยซ้ำ อยากให้เร็วกว่านี้

ถามว่าทำไมผลประโยชน์ตอบแทนของรัฐจึงต่ำมาก ต่ำกว่าบริษัทที่ปรึกษาเสนอถึง ๔,๐๐๐ ล้านบาท ก็เลยไปตอบว่าวิธีคำนวณต่างกัน คัดอัตราดอกเบี้ยต่างกัน ซึ่งไม่ได้เกี่ยวกับเลขกับวิธีคำนวณ NPV และอ้างว่าผลตอบแทนไม่สำคัญ แล้วอะไรสำคัญครับ ถ้าผลประโยชน์ของประเทศไม่สำคัญที่สุด

หลังผมอภิปรายเรื่องนี้ในสภา รู้ไหมครับ เกิดอะไรขึ้น มีผู้หวังดีโทรศัพท์มาหา บอกว่าเป็นเจ้าหน้าที่การทำเรื่อง มีข้อมูลเด็ดในเรื่องนี้ คุณไปคุยมา มาหลอกถามว่าผมได้ข้อมูลทั้งหมดมาจากไหน อย่างนี้เขาเรียกว่าอ้าปากก็เห็น ไปถึงลำไส้ครับ ว่าใครใช้ให้โทรฯมา

เรื่องทั้งหมดนี้ผมได้ยื่นเอกสารไปยัง ป.ป.ช. และ สตง. เพื่อให้ตรวจสอบเรื่องนี้แล้วครับ

ตอนนี้ก็ได้แต่ภาวนาว่า ป.ป.ช.และ สตง. จะสามารถทำงานตามหน้าที่ได้อย่างเต็มที่ ปราศจากการแทรกแซงจากทางการเมือง เพื่อที่เราจะได้มีโอกาสเห็นการกระชากหน้ากากจอมโจรผู้ฉกผลประโยชน์ของชาติเข้ากระเป๋าตัวเองไปครับ

เรื่องที่ ๕

เก้าเจียะ ๒,๐๐๐ ล้าน เรื่องจริง ไม่ใช่นิยาย

เรื่องที่ผมจะเล่าให้ฟังจากนี้ไป เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นแล้วครับ ไม่น่าเชื่อ แต่ก็ต้องเชื่อครับ คนในวงการเขาเล่ากันให้ฟังว่า เดี่ยวนี้อยากจะไ้จัดงานสักชิ้นไม่ใช่เรื่องยาก ขอให้ให้นักการเมืองไว้ใจ ถ้าพร้อมจะจ่ายหนัก ผู้มีอำนาจเขาจัดให้เสร็จ ตั้งแต่วิธีการฮั้วแบบที่ทันสมัย (ยื่นซองประมูลแบบซองซอง คือ ซองเทคนิคและซองราคา) จนกระทั่งมีการเตรียมเงินไว้ให้เสร็จ (ให้เบิกล่วงหน้าได้)

ผมไม่ได้พูดเล่นๆ นะครับ เขาทำกันอย่างนั้นจริงๆ

มันซ่อนอยู่ในวิธีการจัดงบประมาณครับ และซ่อนอยู่ในขั้นตอนการเบิกจ่ายงบประมาณ ซึ่งจะมีการกำหนดในสัญญาเป็นที่เรียบร้อย อย่าลืมนะครับว่า สัญญาก่อสร้างทั้งหลายนั้น มีใครบ้างที่สนใจดูในรายละเอียด พอกระบวนการประมูลแล้วเสร็จ ทุกอย่างก็จบแล้ว

ผมยกตัวอย่างให้เห็นหนึ่งโครงการ ถือเป็นอภิมหาโปรเจ็ค นั่นคือโครงการก่อสร้างทางหลวงพิเศษสาย จังหวัดสมุทรสาคร-แหลมผักเบี้ย

โครงการนี้ตั้งงบประมาณไว้สูงมาก มันก็ต้องสูงครับ เพราะสร้างถนนในทะเลไม่ใช่ของง่าย การจัดตั้งงบประมาณในปี ๒๕๔๘ เดิมตั้งไว้เฉพาะปีแรกถึง ๖,๔๐๐ ล้านบาท คาดกันว่าโครงการนี้ต้องใช้เงิน ๓๒,๐๐๐ ล้านบาท เพราะฉะนั้นในปีแรกจึงตั้งไว้ ๖,๔๐๐ ล้านบาท

พอสอบถามกันจริงๆถามว่า ออกแบบเสร็จแล้ว ประมูลเสร็จแล้วหรือ คำตอบคือ “แบบยังไม่เสร็จ”

เรื่องประมูลยังไม่ต้องพูดถึง

ผมว่าอ้าว แล้วทำไมต้องตั้งงบประมาณไว้สูงถึงขนาดนั้น ในเมื่อยังออกแบบไม่เสร็จเลย

คำตอบคือ งบประมาณส่วนนี้ตั้งไว้ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ของการก่อสร้างทั้งหมด แล้วคาดว่าค่าก่อสร้าง ๓๒,๐๐๐ กว่าล้านบาท

๒๐ เปอร์เซ็นต์ก็คือ ๖,๔๐๐ ล้าน

ถามว่าในเมื่อแบบยังไม่เสร็จ ทำไมต้องตั้งงบไว้

เขาตอบว่า เข้าใจว่าคงเซ็นสัญญาได้ปีหน้าปลายๆปี

ผมว่า อ้าวเซ็นสัญญาแล้ว ทำไมต้องใช้เงินถึง ๖,๔๐๐ ล้าน เพราะเสาเข็มก็ยังไม่ได้ออกหรือปีนี้

เขาบอกว่า เป็นเงินล่วงหน้า ๑๕ เปอร์เซ็นต์ และส่วนที่เหลือกันไว้เพื่อใช้

ท่านผู้อ่านตกใจไหมครับ งาน ๓๒,๐๐๐ ล้านบาท เขาจ่ายเงินล่วงหน้าให้คู่สัญญาที่ประมูลงานได้ในวันเซ็นสัญญา หรือภายใน ๓๐ วันหลังจากเซ็นสัญญาถึง ๔,๘๐๐ ล้านบาท

ผมบอกว่าทำอะไรกันเนี่ย

เขาบอกว่าเป็นระเบียบ

ระเบียบอะไรรับให้เงินล่วงหน้า ๑๕ เปอร์เซ็นต์ สำหรับโครงการเป็นหมื่นๆล้านบาท

พอผมมานั่งคิดอีกที ผมถึงบางอ้อ ว่าทำไมเขานินทากันเหลือเกิน ว่าที่กระทรวงนี้ เวลาเซ็นสัญญาเสร็จแล้วต้องจ่ายเงินให้ผู้มีอำนาจร้อยละ ๑๐ ร้อยละ ๒๐ ซึ่งผมคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้ โครงการพันล้านหมื่นล้าน ร้อยละ ๒๐ เป็นเงินหลายพันล้าน

ผู้รับเหมาที่ประมูลได้จะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายให้

มาถึงวันนี้ผมถึงบางอ้อครับ เพราะว่ามีกรตั้งงบประมาณเตรียมไว้เบ็ดเสร็จเลยครับ

สมมุติว่าผมประมูลงานนี้ได้ ผมก็ไปหาหรือนายเบงค์ขอหนังสือค้ำประกันธนาคารมาค้ำประกันเสียหน่อย แล้วผมก็เบิกเงินได้ ๑๕ เปอร์เซ็นต์ คือ ๔,๘๐๐ ล้านบาท แล้วผมก็เอามาจ่ายนักการเมืองที่ผมวิ่งเดินได้ตามสัญญา ๒ - ๓ พันล้าน ภายในวันเดียวกัน

ขึ้นมึนกันหมดครับ

นี่แหละครับเป็นวิธีการที่ผมบอกว่าสกปรก น่าเกลียด อยากให้พี่น้องประชาชนทั้งหลายได้รู้ครับ ว่าเขาทำกันอย่างนี้จริงๆ

ท่านผู้อ่านคอยดูให้ดีนะครับ เวลาที่มีการประมูลแหลมผักเบี้ยนี้ จะมีการยื่น ๒ ซองอีกครั้ง ยื่นซองเทคนิค แล้วยื่นซองราคาครับ รับประกันได้เลยครับว่าจะต้องทำกันแบบนี้ เพื่อจะได้ฮั้วกันได้ ตกลงราคากันได้ แบ่งกันกินได้ เจ้าของเงินคือประชาชนผู้เสียภาษีได้แต่นั่งทำตราประทับๆ เพราะไม่สามารถจะทำอะไรได้เลย น่าเศร้ามากเลยครับ

เรื่องนี้ เกียกกันนาน ในคณะกรรมการวิสามัญพิจารณางบประมาณ แต่ผลสุดท้ายผมแพ้ครับ เขาอมปรับลดลงมาเล็กน้อย เหลือ ๔,๘๐๐ ล้านบาท จากเดิม ๖,๔๐๐ บาท แต่ก็ยังมีเงินเหลือพอสำหรับใครก็ตามที่จะมานั่งเป็นเสนาบดีกระทรวงคมนาคมในรัฐบาลชุดหน้าครับ

๒,๐๐๐ ล้าน เก้าเจี๊ยะ เป็นเรื่องจริง ไม่ใช่ขนิยายครับ เงินภาษีของพวกเขาตัวเอง

เรื่องที่ ๖

งบกลางของแผ่นดิน

ไม่ใช่เงินส่วนตัวของนายกฯ

มีอยู่เรื่องหนึ่งที่คนในบ้านเมืองของเราพูดถึงอยู่กันเสมอ คือ

“เรื่องของความฉลาดของคนที่เป็นเศรษฐี” ยิ่งเมื่อคนที่เป็เศรษฐีได้เข้ามามีอำนาจทางการเมือง และใช้การฉลาดนำการบริหารประเทศยิ่งทำให้คนไทยจำนวนหนึ่งหลงใหลกันถ้วนหน้า

เคยดูภาพยนตร์อยู่เรื่องหนึ่ง ชื่อเรื่อง “Other People Money” ย่อๆ ว่า OPM ครับ เป็นเรื่องเกี่ยวกับนโยบายชั้นเลิศของมหาเศรษฐีคนหนึ่ง ที่สนุกสนานกับการใช้เงินของคนอื่นเพื่อประโยชน์ของตัวเอง คล้ายๆกับท่านผู้นำของเราครับ

ท่านสนุกกับการใช้เงินภาษีอากรของพี่น้องประชาชน จนลืมไปว่าเงินที่ใช้กันอย่างสนุกสนานนั้น เป็นเงินงบประมาณของแผ่นดิน มิใช่เงินในกระเป๋าของตัวเองเลย

ผมจะบอกว่าในปีสุดท้ายของรัฐบาล ผู้นำของเรา ยิ่งติดอกติดใจ ในการเอาเงินงบประมาณที่เป็นหยาดเหงื่อของพี่น้องประชาชนออกไปใช้อย่างสุรุ่ยสุร่าย และต้องบอกว่าการใช้เงินส่วนใหญ่ เป็นไปเพื่อผลประโยชน์ทางการเมืองของตัวเองและกลุ่มตัวเองอีกต่างหาก

เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นและต้องบอกว่า “เป็นเรื่องน่าเศร้าจริงๆสำหรับอนาคตของประเทศ” ผมมีความกังวลว่า อีก ๔ ปีข้างหน้า การใช้เงินภาษีของประชาชนอย่างสุรุ่ยสุร่ายอาจจะมีมากกว่าเดิมเสียด้วยซ้ำ

เป็นที่ทราบกันดีว่า เงินงบประมาณแผ่นดิน เวลาใครจะนำไปใช้อะไร จะมีขั้นตอน มีหลักเกณฑ์ และระเบียบการใช้เงินอย่างละเอียด รัดกุมพอสมควร เพราะตระหนักกันดีว่าเป็นเงินภาษีของประชาชน

สิ่งที่ผมพบว่าเป็นความจริงอย่างแน่นอน ในรัฐบาลนี้ สำนักงบประมาณ ที่เคยเป็นแม่บ้านที่มีความเข้มแข็งวันนี้อ่อนเปลี้ย เพลี้ยแรง รัฐบาลสั่งให้ทำอะไร สั่งให้ใช้เงินแบบไหนก็สนองตอบได้ทั้งหมด

อะไรที่ทำไม่ได้ ก็จัดการแก้ไขระเบียบเพื่อให้เป็นไปได

ในอดีต เงินจะออกจากสำนักงบประมาณ เพื่อนำไปใช้ในโครงการต่างๆของรัฐบาลนั้น ทำได้ยากมากเลย ยกเสียจนบางครั้งเขาบอกว่าต้องวิ่งเต้นด้วยซ้ำ เพราะการใช้เงินต้องคำนึงถึงกฎเกณฑ์และระเบียบต่างๆ

ความเข้มงวดของสำนักงบประมาณ ในการใช้เงินงบประมาณ มีหลายฝ่ายเคยวิจารณ์ว่าเป็นข้อเสียของสำนักบฯเสียด้วยซ้ำ แต่ผมคิดว่าในข้อเสียดังกล่าว ก็ยังมีข้อดีเช่นกัน เพราะเงินทุกบาททุกสตางค์เป็นเงินภาษีของพวกเรา จะใช้จ่ายอะไรต้องคุ้มค่าใช้เพื่อพัฒนาประเทศและเพื่อประโยชน์ของประชาชนส่วนรวมอย่างแท้จริง

รัฐบาลชุดนี้ได้จัดงบประมาณประจำปีทั้งหมด 5 ครั้ง ในเวลาสี่ปีของรัฐที่ผ่านมา เพราะมีการจัดสรรงบประมาณกลางปี สำหรับงบประมาณประจำปี ๒๕๔๗ ด้วย

การจัดงบประมาณทุกครั้ง จะมีการขยับเอาเงินไว้ เพื่อให้อำนาจการใช้เงินนั้นอยู่ที่นายกรัฐมนตรีเพียงผู้เดียว ซึ่งเป็นจำนวนเงินมหาศาลมาก ใน ๔ ปีที่ผ่านมา

งบประมาณส่วนนี้เขาเรียกว่างบกลาง นั่นเอง

มีการพูดกันมากในสภาผู้แทนฯตลอดทั้ง ๔ ปี ว่าการกระทำดังกล่าวของรัฐบาลนั้นไม่ถูกต้อง เพราะไม่ได้มีการแจ้งรายละเอียดในเอกสารงบประมาณว่าจะนำเงินไปใช้ในแผนงานอะไรบ้าง ปกติแล้ว งบกลาง ควรใช้ในกรณีฉุกเฉินและจำเป็นเท่านั้น

ท่านนายกฉลาดทำครับ มีการ จัดโครงสร้างของงบกลางใหม่ขึ้น

โดยให้เพิ่มหมวดค่าใช้จ่ายขึ้นมาใหม่ ใช้ชื่อว่าโครงการกระตุ้นเศรษฐกิจ ในปี ๒๕๔๕ และ เปลี่ยนชื่อใหม่ ทุก ๆ ปี

รูปแบบที่เหมือนกัน คือเป็นเงินภาษีของประชาชน โอนมาในกระเป๋าของผู้นำประเทศของเรา

คู่ตัวเลขกันหน่อยครับ (เฉพาะส่วนของงบนายกที่ซ่อนไว้ในงบกลาง)

พ.ศ. ๒๕๔๕	จัดไว้	๕๘,๐๐๐	ล้านบาท
พ.ศ. ๒๕๔๖	จัดไว้	๑๖,๖๐๐	ล้านบาท
พ.ศ. ๒๕๔๗	จัดไว้	๑๖,๕๐๐	ล้านบาท
และจัดเพิ่มเป็นงบกลางปีอีก		๕๘,๐๐๐	ล้านบาท
พ.ศ. ๒๕๔๘	จัดไว้	<u>๒๓,๔๐๐</u>	ล้านบาท
รวมเป็นเงินทั้งสิ้น		<u>๑๗๓,๕๐๐</u>	ล้านบาท

การกันเงินงบประมาณสูงขนาดนี้ มากจะถูกไว้ในส่วนที่มีอำนาจอนุมัติได้ผู้เดียว ทำให้ต้องไปตัดรายจ่ายที่จำเป็นของหน่วยราชการอื่นๆ ครับ

คนรวย เขารู้ครับว่าเงินคืออำนาจ

โดยเฉพาะ ถ้าสามารถควบคุมการใช้เงินไว้ที่ตนเองได้ก็ใหญ่คับโลกครับ

รัฐมนตรีท่านใด เจ้ากระทรวงกระทรวงใด จำเป็นต้องใช้จ่ายเงิน เพื่อบริหารราชการแผ่นดินให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพก็ต้องวิ่งไปขอท่านนายกแต่เพียงผู้เดียว

จำกันได้ไหมครับ ตลอด ๔ ปีที่ผ่านมา เราจะได้ยินคำพูดที่ออกจากปากผู้นำของเราเสมอว่า “ ถ้าต้องการจะ ใช้เงินไปทำอะไร ขอมานี้ที่งบกลาง จะพิจารณาให้ ” วิธีใช้เงินภาษีของพวกเราแบบนี้ ผิดครับ สงสารหน่วย ราชการทั้งหลาย

ความจริงตอนจัดงบกระตุ้นเศรษฐกิจในปีแรก คือปีงบประมาณ ๒๕๔๕ นั้น พ.ต.ท.ทักษิณ ก็ยังเงินๆ อยู่ ครับ ชี้แจงกับประชาชน เจ้าของเงินว่า เงินก้อนนี้เตรียมไว้กรณีฉุกเฉิน ไม่จำเป็นก็จะไม่ใช้หรอก จำกันได้ไหม ครับ ?

ด้วยความที่ยังไม่มั่นใจในสถานะทางการเมือง ท่านผู้นำยังได้ชี้แจงอีกว่า จะให้สภาพัฒน์ฯ เป็นผู้ดูแล สภาพัฒน์ฯ เขาก็ดีครับ กลั่นกรองละเอียด ถ้าไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับกระตุ้นเศรษฐกิจจริงๆ ก็ไม่อนุมัติกัน ง่ายๆ

ผลปรากฏว่า ไม่ทันได้ใช้เงินครับ ปีแรกใช้ไปไม่ถึงหมื่นล้าน

ท่านผู้นำโกรธครับ หงุดหงิด เผอิญช่วงนั้น ท่านผู้นำกำลังตั้ง ฐานการเมืองก็แข็งแรงมาก พรรคเล็กพรรคน้อย เข้ามารวมกันจนมี สส.เต็มสภา

ก็เลยลุยเต็มที่ครับ ยกเลิกไม่ให้สภาพัฒน์เป็นเจ้าภาพอีกต่อไป บุญหรือบาปก็ไม่ทราบเลยตกมาที่สำนักงบประมาณ

หลังจากนั้นก็จบลุยเลยครับ อนุมัติกันมันมือไปเลย

ไล่กันตั้งแต่ซื้อรถจักรยานแจกเด็ก สร้างคะแนนนิยมไปจนถึงนำเงินส่วนนี้ซื้อเครื่องบินไว้ใช้ส่วนตัว AIR FORCE ONE ครับ จำกัดไม่ได้ไหม ใช้เงินส่วนนี้ล่ะครับ

แต่ที่ผมเห็นว่าเป็นเรื่องที่สำคัญคือ รัฐบาลได้จัดสรรงบกลางปี ของปีงบประมาณ ๒๕๔๗ โดยตั้งเป็นงบกลางเพิ่มเข้าไปอีก ๕๕,๐๐๐ ล้านบาท ซึ่งก็เป็นงบปรับโครงสร้างเศรษฐกิจอีกนั่นแหละ รู้ไหมครับว่าเงินก้อนนี้ รัฐบาลเขานำไปใช้กับโครงการอะไรบ้าง ?

นายกรัฐมนตรีสั่งแจกเงินให้กับส่วนราชการต่างๆ ในระหว่างพักร้อนกันครับ

นายกฯของเราเดินทางไปทุกจังหวัด เดินทางไปที่ไหนก็เอาเงินไปแจกที่นั่น แต่

ผมบอกแล้วว่า เศรษฐีรู้สึกสนุกมากเมื่อใช้เงินของคนอื่นที่เป็นภาษีประชาชนซึ่งไม่ใช่เงินของตัวเอง จึงแจกเงินงบประมาณทั่วไปหมดครับ

ถ้าเป็นประโยชน์จริงๆก็ดีครับ

ผมไม่ได้เถียง เพราะเงินที่อนุมัติบางรายการอาจมีประโยชน์

แต่ผมก็ต้องบอกว่าการแจกบางส่วนที่ใช้ไม่ได้ก็มีเยอะนะครับ

ลองดูนะครับ ! พักร้อนกันชุดแรกใช้เงินไป ๓,๗๖๐ กว่าล้านบาท

เดินทางไป ๒๕ จังหวัด นำอิจฉานะครับ

แม้ว่า ผมไม่ได้เดินทางไปเห็นด้วยกับสายตาของตัวเอง แต่จากการติดตาม ขอบอกได้ว่า เป็นเรื่องไม่ถูกต้องเลยในการแจกเงินของนายกฯระหว่างพักร้อนกัน

ผมจะยกตัวอย่างให้คุณถึงความไม่ถูกต้อง

เหตุนี้เกิด ที่จังหวัดหนองบัวลำภู นายกฯ ของเราเดินทางไปถึงท่านก็บอกเลยว่า

“ มีหมู่บ้านเยอะเหลือเกินในจังหวัดนี้ที่ไม่มีถนนคอนกรีตเลย เพราะฉะนั้นจัดเงินให้ไปเลยครับ ๗๕๘ ล้านบาท ”

สุดยอดจริงๆ นะครับ เกิดขึ้นได้อย่างไร ผมได้แต่แปลกใจ

แต่เมื่อถามว่าหมู่บ้านเหล่านี้มีความจำเป็นไหมที่ต้องมีถนนคอนกรีต อาจจะจำเป็นก็ได้ แต่ผมคิดว่า ความจำเป็นด้านอื่นๆของจังหวัดอื่นๆในประเทศก็มีมากไม่แพ้กัน

มาดูที่จังหวัดอุดรธานีที่ใกล้ๆกันก็ได้ ตั้งให้งบฯ ๗๐๐ - ๘๐๐ ล้านบาท เพื่อทำถนนคอนกรีตในหมู่บ้าน

ผมบอกว่า คนที่เคยเป็นผู้แทน รู้ดีว่าใครสนับสนุนโครงการถนนคอนกรีตในหมู่บ้านมักจะได้คะแนนเสียงท่วมท้นในหมู่บ้านนั้นๆ

นี่เป็นตัวอย่างที่ผมเห็นได้ชัดว่า ใช้เงินแบบเอาไปแจก คือไปที่ไหนแจกที่นั่น เพื่อหวังผลทางการเมือง โดยตรงของนายกฯคนนี้ ใช้เงินของแผ่นดินเหมือนกับเงินตัวเองเลย

นี้ไม่รวมการแจกเงินในการทัวร์นอกขมิ้น รอบที่ ๒ ซึ่งได้ไป ตรวจราชการอีก ๓๗ จังหวัด ได้สั่งแจก
งบประมาณให้กับ จังหวัดต่างๆ ไปทั้งหมด ๑๔,๗๘๗ ล้านบาท

บอกได้เลยว่า งบกลางของประเทศของเราในยุคนี้เขาใช้กันสนุกมาก เสมือนเป็นเงินส่วนตัวของ
นายกรัฐมนตรีไปแล้ว

เรื่องเหล่านี้ไม่มีอะไรซับซ้อนครับเป็นเพียงกลเม็ดในการควบคุมข้าราชการให้ยอมสยบนั่นเอง

เพราะนอกจากการใช้อำนาจควบคุมข้าราชการแล้วก็มีเงินนี้แหละเป็นอีกเครื่องมือหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ
ในการควบคุมราชการไทยของท่านผู้นำคนนี้

เพียงแต่เงินเหล่านี้เป็นเงินของแผ่นดินที่ต้องใช้เพื่อเป็นประโยชน์กับประชาชนทุกกลุ่มอย่างเท่าเทียมและ
เป็นธรรม

เรื่องที่ ๗

ผลประโยชน์ทับซ้อน ไทยรักพม่าหรือพม่ารักไทย

เรื่องที่อยู่ในความสนใจของพี่น้องประชาชนมากอีกเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องของการที่รัฐบาลไทย ตัดสินใจสนับสนุนให้ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้า (EXIM BANK) ปล่อยเงินกู้ให้กับประเทศพม่า เป็นเงินสูงถึง ๔,๐๐๐ ล้านบาท

ความจริงเรื่องการช่วยเหลือประเทศเพื่อนบ้านนั้นเป็นเรื่องที่จำเป็นและสำคัญ และครั้งนี้คงไม่ใช่เป็นครั้งแรก แต่พอเราเข้าไปดูเนื้อหาพบว่าในอดีตนั้นเป็นเรื่องระหว่างรัฐบาลต่อรัฐบาล

พอเป็นเรื่องระหว่างรัฐบาลต่อรัฐบาลแล้วมันจะมีเรื่องจำกัด ในลักษณะของโครงการ

ผมอยากจะยกตัวอย่าง เช่น เวลานี้เราปล่อยเงินกู้ให้กับประเทศลาว เขมร พม่า โดยสำนักงานเศรษฐกิจกระทรวงการคลังดูแลเรื่องนี้อยู่ และมีแนวทางที่จะก่อตั้งกองทุนเพื่อช่วยเหลือประเทศเพื่อนบ้านซึ่งจะเป็นหน่วยงานเล็กๆหน่วยงานหนึ่งในกระทรวงการคลัง

เรื่องนี้ถือว่าเป็นเรื่องดี และวิธีการที่เราทำอย่างนี้ มีข้อกำหนดชัดเจนว่า จะทำอะไรไปทำอะไร เช่น สร้างเส้นทางคมนาคม เป็นต้น

รัฐบาลคุณทักษิณฉีกแนวทางควบคุมไปอีกแนวทางหนึ่งในการให้ความช่วยเหลือ คือนอกเหนือไปจากให้เงินที่รัฐบาลไทยสนับสนุนแบบเงินให้เปล่าแก่ประเทศเพื่อนบ้านและเงินกู้ผ่อนปรนดอกเบี้ยต่ำ ๑ - ๒ เปอร์เซ็นต์ ระยะผ่อนส่ง ๓๐ ปี ที่กระทรวงการคลังให้ประเทศพม่ายืมแล้ว ยังมีความคิดว่าจะให้ธนาคารเพื่อการส่งออกไปช่วยพม่าอีกแนวทางหนึ่ง ตรงนี้แหละครับที่แปลกมากเลย เพราะโดยปกติการที่ธนาคารซึ่งถือว่าเป็นธนาคารของรัฐ ธนาคารหนึ่ง จะปล่อยให้ประเทศใดประเทศหนึ่งกู้ หรือใครก็ตามที่จะกู้เงินจากธนาคารของรัฐนั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีเครดิตพอสมควร

สำหรับประเทศพม่า ใคร ๆ ก็รู้ว่ารัฐบาลพม่ามีปัญหามากในเรื่องเครดิต เพราะวาระบบธนาคารของพม่านั้นล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง

ระบบการเงินของพม่าอ่อนแอมากครับ

ธนาคารของพม่าโดยปกติไม่ค่อยปล่อยเงินกู้ให้กับธุรกิจหรือครับ ส่วนใหญ่เงินที่ระดมมาได้จะเอาไปให้รัฐบาลพม่ากู้เป็นส่วนใหญ่

สถาบันการเงินต่างประเทศเขามองกันว่า การค้าขายที่ผิดกฎหมายในประเทศพม่าส่วนใหญ่เอาเงินไปฝากไว้ในธนาคารเหล่านี้ครับ

เชื่อไหมครับว่า เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ของเงินที่มีผู้มาฝากไว้ หรือเงินที่ธนาคารเหล่านี้ได้มา แล้วนำไปให้รัฐบาลกัมีอัตราส่วนที่ต่ำมากครับ คือเพียงร้อยละ ๘๐ เท่านั้นครับ

หมายความว่าเวลาพม่ามีเงินฝากในระบบนี้ ๘๐ บาท จะมีเงินอยู่ในระบบเพียง ๑๐๐ บาทเท่านั้น ซึ่งต่ำกว่าระบบธนาคารในประเทศไทยมากเกือบ ๑๐ เท่าครับ ระบบการเงินในประเทศไทยนั้นถ้ามีเงินในระบบ ๑๐๐ บาท เราจะพูดถึงระบบเงินฝากเพียง ๘ บาท ไม่ใช่ ๘๐ บาท

เห็นได้ชัดว่า ระบบการเงินของพม่าอ่อนแอ

จึงมีคนสงสัยว่า แล้วพม่าจะพัฒนาประเทศได้อย่างไร

พูดจริงๆแล้วก็ยากครับ โดยเฉพาะปัญหาสิทธิมนุษยชนของพม่า เรื่องที่เป็นรัฐบาลเผด็จการ ทำให้ประเทศที่พัฒนาแล้ว ประเทศทางซีกตะวันตกเขา (แซงชั่น)กันหมดเลยครับ

ธนาคารใหญ่ๆ อย่าง EXIM BANK ของสหรัฐไม่เคยให้เงินกู้กับพม่าเลย

ไปดูที่ธนาคารกลางอย่างธนาคารโลก ตั้งแต่ปี ๑๙๘๘ จัดอันดับไว้ว่า รัฐบาลพม่าเป็นรัฐบาลที่เบี้ยวหนี้ครับ แล้วยังไม่ยอมจ่ายเงิน ๒๕ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ค้างกันถึงทุกวันนี้

IMF เองก็เหมือนกันครับ ไม่ยอมให้ความช่วยเหลือใดๆทั้งสิ้น

ส่วน ADB นั้นให้ประเทศในเอเชียที่อยู่ครับ เคยให้พม่าได้ถึง ๓๒ โครงการ เป็นเงินประมาณ ๕๓๐ ล้านบาท

๓๒ โครงการที่ผมพูดถึง ตอนนี้สัญญาๆก็ปิดหมดแล้วครับ

เวลานี้พม่าเป็นหนี้ ADB อยู่ ตัวเลขปัจจุบันผมไม่แน่ใจ แต่คาดว่าเป็นหนี้ถึง ๓๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ครับ

พูดกันง่ายๆว่าเวลานี้ไม่มีธนาคารไหนในโลกนี้ให้ประเทศพม่ากู้

เมื่อสักครู่ผมบอกว่า ความแตกต่างระหว่างการให้รัฐบาลไทยให้เงินกู้พม่า กับการให้ธนาคาร EXIM BANK ปล่อยกั่มอย่างนี้ครับ มันไม่ใช่เฉพาะเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำเท่านั้น แต่เป็นเรื่องลักษณะของโครงการ

เงิน ๔,๐๐๐ ล้านดอลลาร์เพื่อการส่งออกและนำเข้าของประเทศไทยให้เงินกู้พม่า นั้น ไม่มีการกำหนดเลย ครับว่าจะเอาไปทำอะไร แล้วแต่รัฐบาลพม่าครับ

โครงการที่ถูกเฟื่องเสียงมากที่สุดหนีไม่พ้นโครงการ เช่าสัญญาดาวเทียม (BROADBAND SATELLITE SYSTEM) ของบริษัทชินแซทเทลไลท์ เป็นเงิน ๖๐๐ ล้านบาท ได้อนุมัติเรียบร้อยแล้ว

ที่เป็นเรื่องน่าแปลกใจคือ หนึ่ง ทำไมประเทศพม่าถึงมีความต้องการใช้สัญญาดาวเทียม

สอบถามไปแล้วได้รับคำตอบว่า เพื่อนำไปใช้ในระบบอินเทอร์เน็ต พอซักถามเข้าจริงๆเรื่องระบบอินเทอร์เน็ตในพม่ายังไม่แพร่หลาย เพราะรัฐบาลพม่าควบคุมเรื่องข้อมูลข่าวสาร

ใครใช้อินเทอร์เน็ตเกือบต้องมีบัตรพิเศษเลยครับ

ถ้าจะใช้ระบบดาวเทียมเป็นระบบ บรอดแบนด์ คือระบบความเร็วสูง ประเทศด้อยพัฒนาอย่างประเทศพม่าจำเป็นต้องใช้หรือ ประชาชนพม่ามีความจำเป็นต้องใช้ระบบอินเทอร์เน็ตแบบความเร็วสูงนั้นหรือ

พอซักเข้าจริงๆคำตอบในสภาบอกว่าไม่ใช่อย่างนั้น เข้าใจผิด ความจริงรัฐบาลพม่าต้องการนำไปใช้เพื่อระบบโทรศัพท์พื้นฐานธรรมดา

ถามว่าในประเทศพม่า โทรศัพท์พื้นฐานมีไม่ทั่วหรือครับ แต่รวมถึงขนาดที่เรียกว่า แทนที่จะใช้สายเคเบิล โทรศัพท์ธรรมดา ต้องใช้สัญญาณดาวเทียมเลยหรือครับ ใครๆก็รู้ว่าใช้สัญญาณดาวเทียมในระบบโทรศัพท์พื้นฐานธรรมดา มันแพงครับ

โครงการนี้พูดกันตามตรงแล้ว ถ้าใช้เงินกู้จากแหล่งอื่นมันเกิดขึ้นไม่ได้ เพราะเป็นโครงการที่ไม่คุ้มค่ากับการลงทุน แต่ผมเชื่อว่าบริษัทที่วิ่งเต้นอยู่ก็เอาโครงการอย่างนี้ไปขายให้รัฐบาลพม่า

วิธีการขายคงบอกด้วยซ้ำว่า "ไม่เป็นไรหรอก จะหาแหล่งเงินกู้ให้ แหล่งเงินกู้ที่ว่าคงหนีไม่พ้นธนาคารเพื่อการส่งออกของเราครับ"

โครงการลักษณะอย่างนี้ น่าจะเชื่อได้ว่า เป็นโครงการที่ไม่เหมาะสมกับประเทศพม่าในปัจจุบัน แล้วใครเป็นคนไปผลักดันรัฐบาลพม่า บอกว่าโครงการนี้ดี

ฟังดูแล้วเหมือนกับว่า มีคนไปวิ่งเต้นกับรัฐบาลพม่า บอกว่าให้ทำโครงการนี้เถอะ รัฐบาลพม่าอาจจะบอกว่า มันจะเหมาะสมกับเศรษฐกิจหรือไม่

คนติดต่อบอกว่า "ไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวจะจัดการเรื่องเงินกู้ให้เอง ต่อมาเขาก็จัดการได้จริงๆครับ คือมาวิ่งเต้นรัฐบาลไทยให้ปล่อยเงินกู้ให้พม่าถึง ๖๐๐ ล้านดอลลาร์ จาก ๔,๐๐๐ ล้านดอลลาร์"

ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าปล่อยเงินกู้แบบนี้ ทั้งๆที่ไม่เคยปล่อยมาก่อน

ความจริงก็น่าสงสัยเรื่องเชิงของเรากลายเป็นเชิงชิมเบงค์ไปแล้ว แต่เขาก็ฉลาดพอ นำเรื่องขออนุมัติกรม. ให้รับผิดชอบ

หัวหน้ากรม. บอกไม่เป็นปัญหา อนุมัติทันทีครับ เมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ ๓ สัปดาห์ก่อนพิธีลงนามเงินกู้

(๒๕ มีนาคม ๒๕๔๗)

อนุมัติไว้อย่างนี้ครับ "...ธสน. ได้รับความเสียหายเนื่องจากดำเนินธุรกิจตามนโยบายของรัฐบาลดังกล่าว ให้กระทรวงการคลังจัดสรรเงินจากงบประมาณประจำปี เพื่อชดเชยแก่ ธสน. ตามจำนวนที่เสียหายนั้น....."

ผลสุดท้าย ก็มาลงที่เงินภาษีของประชาชนคนไทยทั่วประเทศนั่นเอง

ท่านผู้อ่านไม่ต้องถามก็รู้คำตอบว่า ใครคือคู่สัญญา ถ้าไม่ใช่ (บริษัทชินแซทเทลไลท์) ในเครือของ (ซินคอร์ปอเรชั่น) เจ้าของคือครอบครัวของนายกษัตริย์ครับ

ผมคิดว่าการทำอย่างนี้ไม่ได้ช่วยเพื่อนบ้านจริงๆหรอก เพราะถ้าทำเพื่อช่วยเพื่อนบ้านจริงๆแล้ว เรื่องของความเหมาะสมของโครงการเป็นเรื่องสำคัญมาก ไม่ใช่เรื่องของผลประโยชน์ที่บริษัทในประเทศไทยจะพึงได้รับ

ไม่ใช่ไปผลักดันอะไรที่พม่ายังไม่จำเป็น แต่เราอยากจะขายของๆเรา เราอยากจะได้สัญญาสัมปทานตรงนี้ แล้วเราไปผลักดัน

ถ้ารัฐบาลพม่าไม่มีเงิน เราก็เอาเงินของรัฐบาลไทยไปช่วยเขา ทำอย่างนี้ไม่ได้ครับ

ทำอย่างนี้มันผิด ทำอย่างนี้มันเสียหาย

ตกลงใครรักใครครับ